Sfântul ierarh Leon, episcopul Romei

(s.v. 18 februarie / s.n. 03 martie)

Materiale despre Sfântul ierarh Leon, episcopul Romei:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Leon

https://www.academia.edu/search?q=stea%20emy%20Sf%C3%A2ntul%20ierarh%20Leon

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Leon

***

Sfântul Leon cel mare, episcopul Romei și apărătorul Ortodoxiei în fața ereziei monofizite (n. 400, Toscana, Italia - † 10 noiembrie 461, Roma, Italia).

Index

În această lună (februarie), ziua a optsprezecea - Cel dintru sfinţi, părintele nostru Leon, papa Romei (Minei) 3
Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Leon, episcopul Romei 15
Imnografie 23
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea celui între Sfinţi părintele nostru Leon, papa Romei 24
Sfântul Leon, episcopul Romei - drumul spre sfințenie 29
Sinaxar - Pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Leon cel mare, papa al Romei 31
Sinaxar - Sfântul ierarh Leon, episcopul Romei - 18 februarie 32
Pr. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Leon cel mare, episcopul Romei. 34
Diac. Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Leon cel mare, episcopul Romei 36
Proloagele din 18 februarie 38
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida din 18 februarie 42
Pomenirea Sfântului Leon întâiul, papă al Romei 42
Pomenirea Sfântului Flavian, patriarhul Constantinopolului 43
Cântare de laudă la Sfântul Flavian 43
Cugetare 44
Luare aminte 45
Predică despre lupta neputincioşilor împotriva Atotputernicului 45
Pr. dr. Petru Ciobanu - 10 noiembrie - Sfântul papă Leon cel mare 47
Pr. Ioniță Apostolache - Moştenirea latină a Bisericii în primele veacuri 49
Pr. Ioniță Apostolache - Patristica - Sfântul Leon cel mare, teologul şi apărătorul Cetăţii Eterne 53
Arhimandrit Mihail Daniliuc - O întâmplare din viața Sfântului Leon, episcopul Romei 57
Iisus este uman şi divin și după înviere 59
Iuda singur s-a dus spre pieire 60
Mântuirea se bazează pe mai mult decât ceea ce pot vedea ochii 62
Hristos se înalță, ridicând la cer firea noastră 63
Wikipedia - Leon cel mare 65
orthodoxwiki - Leon cel mare 70
Etimologia / semnificația numelui Leon 76
Icoane 78

În această lună (februarie), ziua a optsprezecea - Cel dintru sfinţi, părintele nostru Leon, papa Romei (Minei)

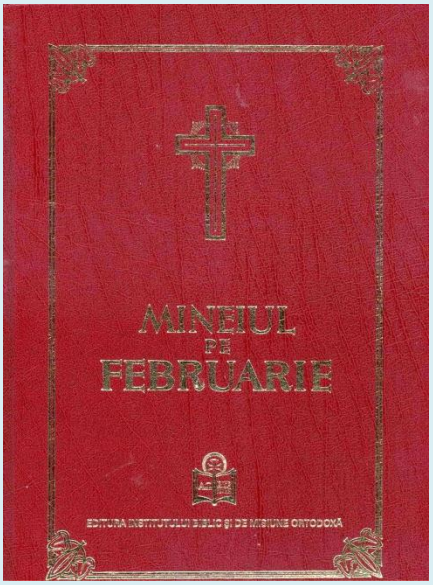

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile Octoihului 3 şi ale sfântului 3, glasul al 4-lea:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Prea filozofeşte, ai făcut desăvârşit cugetul tău singur stăpânitor patimilor, Leone prea fericite, şi ţi-ai zugrăvit icoana sufletului cu feluri de bunătăţi, şi cu smerite obiceiuri. Pentru aceasta cerem de la tine, ca de la un păstor, şi să ceri de la Dumnezeu pace lumii.

Nu te-ai temut de semeţia lui, Leon întărindu-te cu puterea lui Hristos, prea fericite, şi i-ai ruşinat nestatornicia sufletului şi mintea cea cu adevărat nemulţumitoare, şi nedumnezeirea cea de tot eresul, şi cugetul năravurilor lui cel viclean, ierarhe.

Adaos te-ai făcut mucenicilor şi ierarhilor, celor credincioşi preot, prea fericite. Că întru chinuri te-ai arătat nebiruit, ca un turn al bunei credinţe nesurpat, şi nemişcat, şi apărător prea ortodox, propovăduind arătat cea negrăită Naşterea Domnului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Izvor Vieţii veşnice, te cunoaştem Stăpână, ci cu darul tău înviază-mi sufletul, cel ce s-a uscat de patimi, şi-l găteşte a izvorî totdeauna ape de mântuire. Şi acum pică-mi mie prin rugăciunea ta iertare greşelilor, şi mă curăţeşte, rogu-mă.

A Crucii, a Născătoarei

Sabie a trecut prin inima mea o Fiule, zicea Fecioara, văzând pe Cruce pe Hristos spânzurat, şi mă sfărâm Stăpâne, precum odinioară mi-a zis Simeon. Ci scoală-Te Nemuritorule, şi mă prea slăveşte cu Tine şi pe mine Maica şi roaba Ta, rogu-mă.

Tropar, glasul al 8-lea: Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Leone, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

La Utrenie

Canoanele amândouă din Octoih, şi al sfântului pe 4.

Canonul Sfântului

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Sfinţindu-te cu ungerea preoţiei, prea fericite, o ai împodobit pe dânsa cu feluri de bunătăţi, prea lăudate.

Ca pe un strugur copt storcându-ţi cugetul, ai pus înaintea tuturor pahar de veselie al înţelepciunii tale, părinte.

Făcutu-te-ai moştenitor scaunului apostolului Petru, purtându-te cu gândul lui, şi cu râvna credinţei, purtătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu strălucirea dogmelor tale, ai risipit norul cel prea întunecos al eresurilor, ierarhe al Domnului, de Dumnezeu cuprinsule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Fiind osândit cel întâi zidit pentru călcarea poruncii, l-ai mântuit Maica lui Dumnezeu, prea curată, născând pe Mântuitorul.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cela ce ai făcut...

Stâlp al Ortodoxiei, cu osârdie aducând ai ridicat la Biserica lui Hristos, prea înţelepte Leone care ţinându-l, risipeşte cetele şi adunările cele fără de Dumnezeu ale ereticilor.

Umplându-te de ceresc şi dumnezeiesc dar, stai întru ajutor părinte pentru dogmele Bisericii, luptându-te cu toate hulitoarele limbi ale ereticilor celor fără de Dumnezeu, mărite Leone prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminându-te cuvioase cu lumina cea prea luminată, ai arătat Cuvântul omenirii celei negrăite şi dumnezeieşti, zicând: Că îndoită este firea lui şi lucrarea lui Dumnezeu, celui ce S-a întrupat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Înfrumuseţatu-te-ai ca o mireasă cu frumuseţile fecioriei, plină de daruri Fecioară, Maică nenuntită, că decât toată zidirea tu te-ai umplut de daruri, ca una ce ai născut pe Cuvântul cel pricinuitor tuturor.

Irmosul: Doamne, cela ce ai făcut cele deasupra crugului ceresc, şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor, şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Strălucind cu dumnezeieştile dogme, ai răsărit lumii lumina Ortodoxiei, întunericul eresurilor l-ai micşorat, fericite, şi mutându-te din viaţă, ai locuit în Lumina cea neînserată, Leone cuvioase. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Dumnezeiesc cort te-ai făcut Cuvântului, singură prea curată Fecioară Maică, cu curăţia fiind mai presus de îngeri. Pe mine care decât toţi m-am făcut ţărână spurcată, de păcatele trupului curăţeşte-mă cu rugăciunile tale, prea curată, prin apele cele dumnezeieşti, dându-mi mare milă.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua Cuvântului cea nespurcată, Maica lui Dumnezeu cea nestricată, văzând pe Cruce spânzurat, pe cel ce a răsărit dintr-însa fără durere, tânguindu-se, precum se cuvine unei Maici, striga: Vai mie Fiul meu, cum pătimeşti; vrând să mântuieşti pe om de patimile necinstei.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cuvinte, din munte umbros, din una Născătoarea de Dumnezeu, cu dumnezeiască vedere, proorocul mai-nainte a cunoscut că vrei să Te întrupezi. Şi cutremurându-se mărea puterea Ta.

Leu cu adevărat te-ai arătat, prea fericite, gonind vulpile cele tulburătoare, şi cu răcnetul cel împărătesc spăimântezi gândurile celor fărădelege.

Cu năvălirile dogmelor tale ai ascuns urmele eresurilor celor de Dumnezeu urâte, urmând adevărul cel ascuns, învăţătorule de cele sfinte, prea cinstite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Zori despre apus ai răsărit, de trei ori fericite, trimiţând ca nişte raze către Biserică cartea dogmelor bunei credinţe, de Dumnezeu cugetătorule, şi luminând sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Omoară pornirile patimilor mele Fecioară. Încetează prea bună, tulburarea greşelilor, pierzând viforul păcatului, cu liniştea ta Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la fața Ta, Cela ce eşti lumină neapusă; şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine ticălosul ? Ci mă întoarce, şi la lumina poruncilor tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Propovăduitor te-ai făcut lucrărilor celor îndoite ale Mântuitorului Hristos, fericite, căci ai zis, că lucrează întru amândouă firile aceea, ce are fieştecare cu împărtăşirea celeilalte ce era împreună, cugetătorule de Dumnezeu, ierarhe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cunoscut-ai pe Cuvântul, că este întocmai la o putere cu Tatăl. Şi că S-a făcut trup, ai crezut de trei ori fericite, şi ai propovăduit, că lucrează amândouă osebirile după potriva trupului, şi a Dumnezeirii fără amestecare şi fără schimbare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Taina cea mai-nainte de toți vecii, ce era cunoscută numai lui Dumnezeu a Se face Om, Cel ce stăpâneşte toate zidirile, şi a Se întrupa fără schimbare, s-a văzut acum, că şi a luat săvârşirea din tine Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălța...

Cel de acum următorul cinstitului Petru, şi îmbogăţit cu scaunul cel mai de sus al aceluia, care având râvnă fierbinte, cu îndemnarea dumnezeiască alcătuieşte carte, care risipeşte frământătura şi amestecarea eresurilor celor tulburătoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Un Fiu şi Domn pe Hristos, care mai-nainte de veci S-a născut din Tatăl, şi pentru noi S-a născut din Fecioară, şi S-a arătat de o fire cu noi, pe Acela L-ai propovăduit mai presus de fire; slujitorule al celor negrăite, de Dumnezeu cuprinsule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Pe tine prea curată, noi credincioşii mărturisindu-te a fi pricinuitoare mântuirii noastre, strigăm: Bucură-te, Fecioară Mireasă. Bucură-te, muntele lui Dumnezeu cel umbros, că tu ai izvorât lumii Bucuria cea cu adevărat nesfârşită.

Irmosul: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Pe scaunul arhieriei şezând, mărite, şi gurile leilor celor cuvântători astupându-le cu dogme insuflate, lumina cunoştinţei de Dumnezeu a cinstitei Treimi o ai luminat turmei tale. Pentru aceasta te-ai prea mărit ca un dumnezeiesc tăinuitor al darului lui Dumnezeu.

Icos: Pe Tatăl şi pe Fiul, şi pe Sfântul Duh, o lumină în trei strălucitoare, o putere întreit Sfântă, o Dumnezeire, o Fiinţă, pe Aceasta propovăduindu-o, buzele cele viclene ale ereticilor până în sfârşit le-ai astupat, Leone de Dumnezeu înţelepţite. Şi încă pe prea curata Maica lui Hristos, de Dumnezeu Născătoare mărturisindu-o, mândria lui Nestorie şi bârfirea o ai surpat. Pentru aceasta te-ai cunoscut în lume şi în Roma, ca un dumnezeiesc tăinuitor al darului lui Dumnezeu

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a optusprezecea, pomenirea celui dintru sfinţi, părintelui nostru Leon, papa Romei.

Stih: Dumnezeiescul Leon sufletul său răsuflând,
Şi în taberele drăceşti frică este băgând.
În a optsprezecea zi Leon cel minunat,
Sufletul său Domnului şi-a dat.

Acest minunat părinte al nostru Leon, pentru nespusa sa curăţie şi înţelepciune, şi bunătatea vieţii sale, a fost hirotonit prin darul Duhului Sfânt episcop şi păstor în scaunul Romei celei vechi.

Care după aceea arătând viaţă curată şi plăcută lui Dumnezeu, şi păstorind turma lui cu cuviinţă a stins încă desăvârşit şi hulele ereticilor, pe vremea aceea a Sfântului Sinod ecumenic al patrulea din Calcedon, acelor şase sute şi treizeci de părinţi.

Şi aşezând multe (lucruri) spre ajutorul credinţei ortodoxe, şi stricând dogmele ereticilor, care bârfeau de ziceau o lucrare şi o voie întru Hristos Dumnezeul nostru. Iar fiindcă urâtorii aceia de Dumnezeu luptându-se încă asupra adevărului, se nevoiau ca să strice şi să întoarcă dogmele cele insuflate de Dumnezeu ale dumnezeieştilor părinţi; fericitul acesta plecându-se la rugăciunea Sinodului, şi făcând multe zile post şi priveghere, şi rugăciune întinsă către Dumnezeu, şi insuflându-se de făcătorul de viaţă Duh, a dat afară cu scrisoare pentru cei ce cercau atunci, propovăduind aievea îndoită lucrare, şi două voiri întru Hristos Dumnezeul nostru, şi trimiţându-le acestea la Sinod cu epistola sa, pe care primindu-o, mulţumeau prea cuvioşii părinţi şi socotindu-o ca un stâlp al Ortodoxiei, şi crezându-o ca şi cum ar fi ieşit din gura lui Dumnezeu, şi odihnindu-se într-aceasta Sfântul Sinod, se ridică şi stătu împotrivă mai cu îndrăzneală, atât asupra cetei monofiziţilor, cât şi asupra monoteliţilor, şi birui cele cu multe chipuri meşteşuguri ale lor, şi după acestea s-a împrăştiat sfânta adunare aceea a părinţilor.

Iar minunatul Leon mai trăind încă, şi strălucind ca un luminător cu faptele sale cele bune, întru adânci bătrâneţe către Domnul s-a dus. Şi se face soborul lui în sfânta Biserică cea mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici; Leon şi Parigorie, care au pătimit în Patria Lichiei.

Stih: Parigorie dându-şi trupul la chinuire,
Are ca cununi prea mare mângâiere.
Leon de sus de la Dumnezeu putere trăgând,
Silnicele întinderi ca un leu era suferind.

Dintru aceşti doi mucenici, fericitul Parigorie, prin multe feluri de munci fiind muncit, a luat cununa cea nestricăcioasă a muceniciei, săvârşindu-se în Hristos.

Iar fericitul Leon rămânând singur, nu suferea despărţirea mucenicului Parigorie, şi fiindcă n-a câştigat şi el aceiaşi cunună a muceniciei, pentru aceasta cu amar suspina şi se tânguia. Deci ieşind afară la locul unde erau îngropate moaştele Sfântului Parigorie lăcrima, şi i se aprindea inima sa de dorul muceniciei. Apoi mutându-se de acolo, s-a dus la locul, unde se făcea soborul închinătorilor de idoli. Şi văzând acolo candele şi făclii, care dau multă lumină, le-a luat cu mâinile sale şi le-a zdrobit, şi aruncându-le pe pământ, le călca cu picioarele.

Deci fiind prins, s-a înfăţişat la stăpânitorul cetăţii, şi fiind întrebat, a propovăduit pe Hristos Dumnezeu adevărat; pentru care a fost bătut tare cu vine de bou. Iar nevoitorul lui Hristos suferea cu atâta bucurie ca şi când ar fi pătimit altul, şi nu el. Şi iarăşi fiind bătut, a fost târât cu silnicie peste un pârâu uscat prăpăstios şi greu de umblat; şi luând voie a făcut rugăciune, şi şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Iar muncitorii îndată luând cinstitele sale moaşte, de sus le-au aruncat în prăpastie, şi astfel s-a săvârşit mucenicul.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Agapit, episcopul cetăţii Sinau mărturisitorul şi făcătorul de minuni.

Stih: Agapite stăpânul pe care ai iubit,
Te cheamă pe tine în locul ce l-ai dorit.

Acest sfânt era pe vremea lui Diocleţian şi Maximian, de loc din Capadocia, fiu de părinţi creştini. Şi tânăr aflându-se cu vârsta, s-a dus la o mânăstire de acolo, întru care se afla ca la o mie de monahi, de la care culegând feluri de bunătăţi, precum strânge albina din feluri de flori, a stătut ispitit lucrător poruncilor Domnului, şi şi-a topit trupul cu postul şi cu privegherea şi cu înfrânarea despre celelalte.

Căci în vremea de întregi optzeci de zile, mânca numai marule şi cenuşă în loc de pâine; dar şi somnul l-a biruit, pe cât este cu putinţă omului.

Acest cuvios era îndemânatic şi lesnicios la ascultările fraţilor mânăstirii, şi pe toţi monahii îi avea şi îi numea stăpâni ai săi. Pentru care s-a învrednicit a lua de la Dumnezeu darul minunilor. Căci prin singură rugăciunea sa a omorât un balaur, şi a vindecat o femeie ce era topită de boală.

Pentru care era iubit, şi lăudat de toţi; despre care înştiinţându-se împăratul Licinie că este tare cu trupul, l-a luat şi nevrând, şi l-a numărat între ostaşii săi. Iar sfântul şi acolo aflându-se, nu părăsea sihăstreştile sale nevoinţe, ci şi ostăşeştile slujbe fără de sminteală le săvârşea, şi obişnuitele sihăstreşti osteneli urma.

Şi nu numai nevindecatele şi purtătoarele de moarte boli ale oamenilor vindeca; ci şi ale cailor şi ale boilor şi a tot felul de dobitoace, cu singură pipăire şi arătarea sa.

Iar pe acea vreme muncindu-se cumplit pentru credinţa lui Hristos, Victorin şi Dorotei, Teodul şi Agripa, bunii biruitori mucenici, şi alţii mai mulţi, a ales şi fericitul acesta Agapit, a se face părtaş cu aceia, care s-au săvârşit întru Hristos prin sabie. Acesta s-a mântuit rănit fiind de o suliţă, poate spre mântuirea a mai multora fiind păzit.

Iar după ce a murit Licinie, şi marele Constantin a luat cârmele ocârmuirii împărăţiei Romanilor, s-a întâmplat un lucru ca acesta: O slugă a împăratului vrednică, s-a cuprins de duh necurat, care striga şi chema numele Sfântului acestuia Agapit. Deci împăratul aducându-l pe el în palat, îndată ce a făcut rugăciune s-a izgonit duhul necurat, şi şi-a câştigat sluga vindecare. Iar sfântul n-a cerut alt dar de la împăratul, decât să fie slobod din oştire şi să se ducă la dorita sa linişte, la care cerere s-a şi plecat împăratul.

Şi întorcându-se sfântul la liniştea sa, a trimis de l-a chemat pe el episcopul cetăţii Sinau şi nevrând l-a hirotonisit preot; şi nu după multă vreme mutându-se episcopul din viaţă, marele acesta din voinţă dumnezeiască şi cu alegerea preoţilor şi a tot poporul, s-a făcut episcop cetăţii Sinau. Şi îndată ce s-a făcut arhiereu, lucrător de mai mari minuni s-a făcut, şi de proorocesc dar s-a învrednicit; de care spre vederata arătare de proorociile, împreună şi de mari facerile de minuni ale sfântului, se cuvine să pomenim aici.

Căci o femeie auzind de sfântul, şi dorind a-i câştiga binecuvântarea, a venit la el, şi văzându-o sfântul, i-a spus toate cele ce a făcut din copilărie, şi sfătuindu-o, şi întărindu-o, o a mântuit.

Şi pe un diacon oarecare al Iracliei din Tracia, care a venit spre binecuvântare, l-a dojenit că a stricat o fecioară.

Şi ţarina lui Damian episcopul Silandiei, râul ce curgea pe acolo iarna, o îneca; iar Sfântul Agapit prin rugăciunea sa, a întors râul pe alt loc, şi aşa a rămas ţarinile episcopului nevătămate.

Şi alte multe minuni a făcut sfântul, pe care le cuprinde istoria sa; peste o sută. Acesta şi cu singura pipăirea mâinii, şi cu singura umbra trupului, şi cu singur cuvântul său, a vindecat boli nevindecate.

Deci bine şi cu plăcere de Dumnezeu vieţuind, şi plin de zile făcându-se, s-a odihnit în Domnul.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Piulie, prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Piulie a zis: Spre toate eram nădăjduind,
Însă nici o pagubă n-am pătimit tăiat fiind.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti, au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală, şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule în veci.

Genelor nu ţi-ai dat somn, până ce ai smuls din rădăcină rătăcirea lui Eutihie celui fără de minte, strigând: Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Un Ipostas în două firi, teologhisind pe Hristos, cu două lucrări şi cu două voiri, acum cânţi: Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Acum scap la tine Maica lui Dumnezeu, fiind legat strâns cu lanţurile greşelilor mele. Pentru milostivirea milei mântuieşte-mă, pe cel ce-ţi strig: Bine este cuvântat Rodul pântecelui tău, Preacurată.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Ca un soare cu totul luminos, de la apus ai răsărit, care lucru grăitorule de Dumnezeu arătat este străin, că de faţă ai uscat amestecarea şi tulburarea lui Eutihie, şi ai tăiat osebirea lui Nestorie, învăţând să creadă într-un Hristos în două firi, neosebit, neschimbat şi neamestecat.

Îndemnându-te de Dumnezeu, ai însemnat învăţăturile bunei credinţe ca pe nişte lespezi scrise de Dumnezeu, arătându-le la dumnezeiescul popor, şi la Sinodul cin-

stiţilor învăţători ca un al doilea Moise, strigând: Preoţi lăudaţi, tineri binecuvântaţi, noroade prea înălțați pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Întrupat ai cunoscut, cuvioase, pe Cuvântul Tatălui, cel mai-nainte neîntrupat, Unul-Născut fără de începere, sub vreme pe Cel mai presus de vreme, însă cuprins după trup iar ca un Ziditor necuprins, înveţi strigând: Preoţi binecuvântaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Cu îmbrăcămintea trupului S-a întrupat Dumnezeu din sângiurile tale Preacurată, Cel ce a luminat Cerul cu frumuseţile luminătorilor, cu soarele şi cu luna, arătându-te pe tine alt cer însufleţit. Pe care tinerii bine-L cuvântează, preoţii Îl laudă, noroadele Îl prea înalţă întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul, muncitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu. Iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: Tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, noroade prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimânta-tu-s-a de aceasta...

Străluceşti acum învăţătorule de tainele lui Hristos, fiind împodobit cu cununa bunei credinţe, şi ca un preot credincios eşti adevărat îmbrăcat cu dreptate, dănţuind în raiul desfătării, dumnezeiescule; neîncetat roagă pe Stăpânul pentru turma ta.

Unde sunt acum şederile cele mai de sus şi scaunele, şi cetele patriarhilor, acolo tu după vrednicie, te-ai sălăşluit părinte Leone, prea fericite, ca un adevărat patriarh, fiind luminat cu credinţa şi cu darul. Pentru aceasta toţi pururea te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Depărtându-te de viforul vieții te-ai apropiat de Hristos, Leone prea alesule, odihnindu-te în locul verdeții, unde este râul desfătării şi Lumina cea neînserată, şi veselia cea nespusă şi bucuria cea veşnică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Viaţă ajunsă la vreme îmi culeg nefăcându-mi-se stricăciune de pomul cunoştinţei. Că tu prea curată ai odrăslit pe Hristos, Pomul vieţii, care a dat a cunoaşte toţi intrările vieţii. Pentru aceasta prea curată, pe tine Născătoare de Dumnezeu credincioşii te slăvim.

Irmosul: Spăimântatu-s-a de aceasta Cerul, şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu s-a arătat oamenilor trupeşte, şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea pe tine Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti te slăvim.

Luminânda:

Podobie: Femei auziţi glas...

Ca un leu te-ai arătat, şi în cuvinte, şi în fapte, cu împărătescul răcnet al dogmelor, spăimântând sfaturile necredincioşilor, ca pe nişte măiestrii ale vulpii, şi veselind sinodul părinţilor celor de Dumnezeu aleşi, prea înţelepte Leone.

A Născătoarei

Şarpele cel viclean ce mi-a zavistuit odinioară locuirea vieţuirii din Eden, şi m-a scos dintr-însul; prin dumnezeiască naşterea ta, Preasfântă Maică Fecioară, căzând s-a omorât. Iar eu iarăşi m-am suit către mărirea ce o pierdusem.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Leon, episcopul Romei

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Leon - 18 februarie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=7m7lWyG1dIo

***

Troparul Sfântului ierarh Leon, episcopul Romei, glasul al 8-lea: Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Sfinte părinte Leon, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

facere a lui Teofan

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că s-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinţindu-te cu ungerea preoţiei, prea fericite, ai împodobit-o pe dânsa cu chipurile virtuţilor, prea lăudate.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe un strugure copt storcându-ţi cugetul, înaintea tuturor ai pus paharul de veselie al înţelepciunii tale, părinte.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcutu-te-ai moştenitor al scaunului apostolului Petru, având acelaşi gând cu el şi aceeaşi râvnă a credinţei, înţelepţitule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu strălucirea dogmelor tale, ai risipit norul cel întunecos al eresurilor, ierarhe al Domnului, de Dumnezeu insuflate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind osândit cel întâi zidit pentru călcarea poruncii, l-ai slobozit, Maica lui Dumnezeu, prea curată, născând pe Mântuitorul.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut…

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stâlp al Ortodoxiei, cu osârdie aducând, l-ai ridicat Bisericii lui Hristos, prea înţeleptule Leon; pe acela Biserica având-l, risipeşte cetele şi adunările cele fără de Dumnezeu ale ereticilor.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plin fiind de ceresc şi dumnezeiesc har, părinte, stai în ajutorul dogmelor Bisericii, luptând împotriva tuturor bârfelilor ereticilor celor fără de Dumnezeu, prea mărite Leon, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminat fiind, cuvioase, de lumina cea prea strălucitoare, ai arătat Întruparea Cuvântului cea de negrăit şi dumnezeiască, spunând că îndoită este firea şi îndoită este lucrarea lui Dumnezeu, celui ce S-a Întrupat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înfrumuseţatu-te-ai ca o Mireasă cu frumuseţile fecioriei, ceea ce eşti plină de daruri, Fecioară, Maică nenuntită; că mai mult decât toată zidirea te-ai umplut de daruri, ca una ce ai născut pe Cuvântul, Pricinuitorul tuturor.

Irmosul: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor Întărire, Unule Iubitorule de oameni.

Cântarea 4-a

Irmos: Cuvinte din munte umbros, din una Născătoare de Dumnezeu, cu dumnezeiască vedere, proorocul mai înainte a cunoscut că Te vei Întrupa. Şi cutremurându-se slăvea puterea Ta.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Leu cu adevărat te-ai arătat, prea fericite, alungând departe vulpile cele tulburătoare şi cu răcnetul cel împărătesc înspăimântând cugetele celor fărădelege.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu năvălirile dogmelor tale ai acoperit urmele eresurilor cele urâtoare de Dumnezeu, descoperind adevărul cel ascuns, învăţătorule de cele tainice, prea cinstite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Zori dinspre apus ai răsărit, de trei ori fericite, trimiţând ca nişte raze Bisericii cartea dogmelor dreptei credinţe, de Dumnezeu cugetătorule şi luminând sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Omoară pornirile patimilor mele, Fecioară, conteneşte prea bună, tulburarea greşealelor, pierzând viforul păcatului cu liniştea ta, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Ci, Te rog întoarce-mă şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Propovăduitor al îndoitei lucrări a Mântuitorului Hristos te-ai făcut, fericite; căci ai zis că fiecare din firile pe care le are lucrează prin împărtăşirea cu cealaltă, cu care este împreună, înţelepţitule de Dumnezeu, ierarhe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cunoscut-ai pe Cuvântul că este întocmai de o putere cu Tatăl şi ai crezut, de trei ori fericite, că S-a Întrupat; şi ai propovăduit că amândouă însuşirile lucrează după potriva Trupului şi a Dumnezeirii, fără amestecare şi fără schimbare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Taina cea mai înainte de toţi vecii, cunoscută numai de Dumnezeu, că Cel ce stăpâneşte toate zidirile Se va face Om şi Se va Întrupa fără de schimbare, din tine, Fecioară, s-a văzut luând sfârşit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa...

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmaşul de acum al cinstitului Petru s-a îmbogăţit şi cu întâistătătoria aceluia; că dobândind râvnă fierbinte a alcătuit din îndemn dumnezeiesc o carte, în care a zădărnicit frământătura şi amestecarea eresurilor celor tulburătoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Un singur Fiu, pe Hristos şi Domnul, Cel Născut mai înainte de veci din Tatăl şi pentru noi din Fecioară născut, care S-a arătat de o fire cu noi, L-ai propovăduit mai presus de fire, slujitorule al celor de negrăit, de Dumnezeu insuflate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ţie Preacurată, noi credincioşii, mărturisindu-te mijlocitoarea mântuirii noastre, îţi strigăm: Bucură-te, prea cinstită; Bucură-te, Fecioară mireasă; Bucură-te, muntele lui Dumnezeu cel umbros, că tu ai izvorât lumii Bucuria cea cu adevărat nesfârşită.

Irmosul: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Pe scaunul arhieriei şezând, mărite, gurile leilor celor cuvântători astupându-le cu dogme de Dumnezeu insuflate, lumina cunoaşterii de Dumnezeu a prea cinstitei Treimi ai luminat-o turmei tale. Pentru aceasta ai fost prea mărit ca un dumnezeiesc preot al harului lui Dumnezeu.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii iudei au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Genelor tale nu ai dat somn, până ce nu ai smuls din rădăcină rătăcirea lui Eutihie cel fără de minte, strigând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Un singur Ipostas în două Firi, mărturisind pe Hristos, cu două lucrări şi cu două voiri, acum cânţi: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Acum scap la tine, Maica lui Dumnezeu, fiind strâns legat cu lanţurile greşealelor mele. Pentru milostivirea milei izbăveşte-mă pe mine, cel ce-ţi strig: Binecuvântat este Rodul pântecelui tău, prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori a ars cuptorul…

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un soare cu totul strălucitor de la apus ai răsărit, lucru cu adevărat minunat, grăitorule de Dumnezeu, nimicind în chip vădit amestecul şi împreunarea lui Eutihie şi ai sfărâmat împărţirea lui Nestorie, învăţând să cinstim un Hristos în două Firi, neîmpărţit, neschimbat şi neamestecat.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndemnat fiind de Dumnezeu, ai însemnat învăţăturile dreptei credinţe ca pe nişte lespezi scrise de Dumnezeu, tâlcuindu-le dumnezeiescului popor şi adunării cinstiţilor învăţători ca un al doilea Moise, strigând: preoţi lăudaţi, tineri bine cuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Întrupat ai cunoscut, prea cuvioase, Sfinte ierarhe Leon, pe Cel ce mai înainte era fără de trup, pe Cuvântul Tatălui, Cel Unul-Născut şi împreună fără de început şi ai învăţat că Cel mai presus de vreme a venit sub vreme, mărginit fiind cu trupul, dar ca Ziditor necunoscând mărginire, strigând: preoţi bine cuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu îmbrăcămintea Trupului S-a îmbrăcat din sângele tău, Preacurată, Dumnezeu, cel ce a luminat cerul cu soarele şi luna, frumuseţile luminătorilor, arătându-te pe tine un alt Cer Însufleţit; pe care tinerii îl bine cuvintează, preoţii îl laudă, popoarele îl prea înalţă întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori a ars cuptorul nebuneşte chinuitorul haldeilor pentru cinstitorii de Dumnezeu. Dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o Putere mai mare, Făcătorului şi

Mântuitorului striga: tineri bine cuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a de aceasta…

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Străluceşti acum, povăţuitorule în taine al lui Hristos, împodobit fiind cu cununa dreptei credinţe şi ca un preot credincios eşti cu adevărat îmbrăcat în dreptate, dănţuind în Raiul desfătării, dumnezeiescule păstor; roagă neîncetat pe Stăpânul pentru turma ta.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Unde se găsesc întâistătătoriile şi scaunele şi cetele patriarhilor, acolo te-ai sălăşluit acum după vrednicie, Sfinte părinte Leon, prea fericite; ca un adevărat patriarh, fiind luminat de credinţă şi de har. Pentru aceasta toţi pururea te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Depărtându-te de viforul vieţii, te-ai apropiat de Hristos, prea alesule Leon, odihnindu-te în locul cu verdeaţă, acolo unde sunt râul desfătării şi Lumina cea neînserată şi veselia cea nespusă şi bucuria cea veşnică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Viaţă adevărată culeg, nefiind păgubit de pomul cunoştinţei. Că tu, prea curată, ai odrăslit pe Hristos, Pomul vieţii, care a făcut cunoscut tuturor intrările vieţii. Pentru aceasta pe tine, prea curată Născătoare de Dumnezeu, credincioşii te mărim.

Irmosul: Înfricoşatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat: că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte; şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea pe tine, prea curată Născătoare de Dumnezeu, credincioşii te mărim.

Sedelna, glasul al 3-lea. Podobie: Pentru mărturisirea...

Luminat fiind de strălucirile dumnezeieştilor dogme, ai făcut să strălucească Lumina Ortodoxiei şi ai micşorat întunericul eresurilor, fericite; şi mutându-te din viaţă, te-ai sălăşluit în Lumina cea neînserată, cuvioase Leon; roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. Podobie: Pentru mărturisirea...

Dumnezeiesc cort te-ai făcut Cuvântului, singură prea curată Fecioară Maică, cu curăţia fiind mai presus de îngeri. Pe mine care mai mult decât toţi am ajuns ţărână, fiind întinat de greşelile trupului, curăţeşte-mă cu rugăciunile tale, prin apele cele dumnezeieşti, dându-mi, prea curată, mare milă.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. Podobie: Pentru mărturisirea...

Mieluşeaua Cuvântului cea neprihănită, Maica lui Dumnezeu cea nestricată, văzând pe Cruce spânzurat pe Cel Răsărit dintr-Însa fără de durere, tânguindu-se precum se cuvine unei maici, striga: vai mie, Fiul meu! Pentru ce pătimeşti, vrând a mântui pe om de patimile necinstei?

Imnografie

Condacul Sfântului ierarh Leon, episcopul Romei, glasul al 3-lea: Pe scaunul arhieriei şezând, mărite, gurile leilor celor cuvântători astupându-le cu dogme de Dumnezeu insuflate, lumina cunoaşterii de Dumnezeu a prea cinstitei Treimi ai luminat-o turmei tale. Pentru aceasta ai fost prea mărit ca un dumnezeiesc preot al harului lui Dumnezeu.

Troparul Sfântului ierarh Leon, episcopul Romei, glasul al 8-lea: Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Sfinte părinte Leon, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfântului ierarh Leon, episcopul Romei - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/cantari/video-sfantul-ierarh-leon-episcopul-romei-tropar

Troparul Sfântului ierarh Leon, episcopul Romei (în limba greacă):
https://doxologia.ro/video/slujbe/alte-slujbe/troparul-sfantului-ierarh-leon-episcopul-romei-limba-greaca

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea celui între Sfinţi părintele nostru Leon, papa Romei

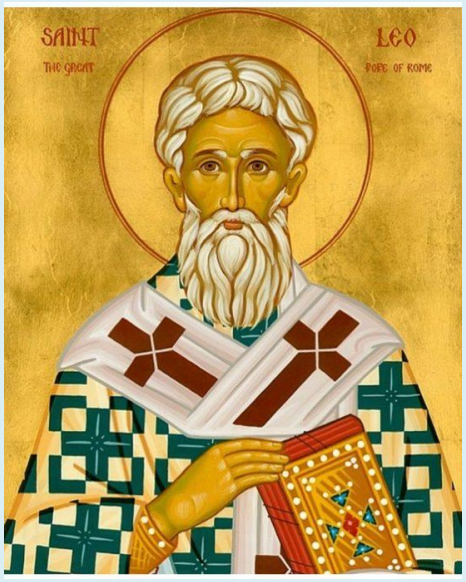

Sfântul Leon, papa al Romei - 18 februarie:
https://www.youtube.com/watch?v=TUsIToCnv-s

***

Acest mare arhiereu şi păstor al Bisericii lui Dumnezeu, Leon, era de neam din Italia. Tatăl său era Chintian. Din tinereţe a fost crescut în învăţătura cărţii, întru înţelepciunea cea din afară şi în faptele cele bune creştineşti. Alegând duhovnicească viaţă mai mult decât cea mirenească, mai întâi a fost arhidiacon la papa Sixt al III-lea. Apoi, pentru multa lui înţelepciune şi curăţie, după moartea lui Sixt, prin alegerea tuturor, a luat scaunul Romei şi păştea bine cuvântătoarele oi ale lui Hristos, ca un bun păstor, punându-şi sufletul său pentru dânsele.

Când Atila, stăpânitorul hunilor şi tiranul cel cumplit, care se numea "biciul lui Dumnezeu", biruind multe ţări, a mers şi asupra Italiei, vrând să o pustiiască cu foc şi sabie, papa Leon, văzând că nimeni nu putea să se împotrivească aceluia, s-a rugat cu dinadinsul lui Dumnezeu cu postire şi cu lacrimi, cerând de la El apărare şi chemând în ajutor pe Sfinţii marii apostoli Petru şi Pavel. Apoi a mers singur la acel tiran ca să-l roage să se potolească, gata fiind să moară pentru oile sale. Şi vorbind către dânsul cu dulci cuvinte de Dumnezeu insuflate, l-a prefăcut din lup în oaie. Pentru că a ascultat tiranul cuvintele plăcutului lui Dumnezeu, cu blândeţe şi cu smerenie, minunându-se de arhiereasca sa îmbrăcăminte şi înspăimântându-se

de cinstita şi sfânta lui faţă. Deci a făcut toate după dorirea lui şi s-a dus din hotarele Italiei la locul său.

Boierii şi voievozii lui Atila, mirându-se de neobişnuita şi grabnica lui schimbare în blândeţe, îl întrebau pe dânsul: "Pentru ce s-a temut de un roman, care fără de arme venise la dânsul şi l-a ascultat şi ca un biruit a fugit, lăsând atâta pradă în pământul Italiei?"

Atila le-a răspuns: "N-aţi văzut voi ceea ce am văzut eu. Am văzut doi bărbaţi, în chip de îngeri, pe Sfinţii mari apostoli Petru şi Pavel, de amândouă părţile papei, iar în mâini ţinând săbii, cu moarte mă îngrozeau pe mine, de nu voi asculta pe arhiereul lui Dumnezeu".

Astfel, era înfricoşat marele şi plăcutul lui Dumnezeu Leon, nu numai celor nevăzuţi, ci şi celor văzuţi vrăjmaşi. Apoi era prea iubit de oile sale, că pentru dânsele nu s-a temut a merge la tiranul care năvălea şi chiar de i-ar fi fost lui a pătimi, nu se înspăimânta.

În timpul arhieriei lui, după eresul lui Nestorie, veni Evtihie, arhimandritul monahilor din Constantinopol şi Dioscor, patriarhul Alexandriei, hulitorii cei fără de ruşine, care pe cele două firi ale lui Hristos, Domnul nostru, adică cea dumnezeiască şi omenească, le amestecau într-una şi cu acel eres tulburau Biserica lui Dumnezeu foarte mult.

Adunând al lor sobor în Efes, pe Sfântul Flavian, patriarhul Constantinopolului, apărătorul credinţei, cu nedreptate l-au judecat şi l-au ucis şi multă răutate făceau celor dreptcredincioşi.

Atunci Sfântul Leon, papa, a arătat mare sârguinţă ca să îndrepteze şi să pocăiască Biserica cea tulburată de eretici, scriind către împăraţi, mai întâi lui Teodosie, apoi lui Marchian, ca să rânduiască să fie sobor din toată lumea. Deci, s-a adunat sfântul şi a toată lumea al IV-lea sinod în Calcedon, al Sfinţilor părinţi în număr de 630, pe vremea împărăţiei lui Marchian şi a Pulheriei, contra lui Evtihie şi Dioscor, care ziceau că în Hristos Domnul este o fire şi o lucrare şi o voie.

La acel sinod, deoarece era cu neputinţă ca prea sfinţitul Leon să fie, pe de o parte pentru lungimea drumului şi pentru neputinţele bătrâneţii, iar pe de alta, pentru nelesnicioasa trecere, din pricina deselor năvăliri barbare ce se făceau atunci asupra Italiei; pentru aceea, a trimis pe episcopul Pascasie şi Luchentie şi pe presbiterii Bonifacie şi Vasilie.

Fiind la sinodul acela ceartă cu ereticii şi îndoire multă, atunci, după porunca Sfinţilor părinţi, pentru învingerea ereticilor, s-a citit epistola acestui Sfânt Leon, papă al Romei, scrisă către cel ce a fost mai înainte patriarh al Constantinopolului, adică Sfântul Flavian, care adunase în Constantinopol sinod local contra ereticilor.

Despre epistola aceea se povesteşte că a îndreptat-o chiar Sfântul şi marele apostol Petru, de care lucru adevereşte Sfântul Sofronie al Ierusalimului, scriind aşa: *"Ne-a spus ava Mina, părintele chinoviei, care se numea Salamana, ce este aproape de Alexandria, că a auzit pe ava Evloghie, patriarhul Alexandriei, spunând: "Când am mers în Constantinopole, am găzduit cu domnul Grigorie, arhidiaconul Bisericii Romei, bărbat cu adevărat ales şi îmbunătăţit. Vorbind cu dânsul, mi-a spus de prea sfinţitul şi fericitul Leon, papă al Romei, povestindu-mi ceea ce este scris în Biserica Romei. Scriind Sfântul Leon epistola către Sfântul Flavian, episcopul Constantinopolului, împotriva rău credinciosului Evtihie şi Nestorie, a pus-o pe mormântul mai marelui apostol Petru şi cu rugăciuni şi cu privegheri şi cu postiri se ruga lui, zicându-i: "De am greşit întru ceva ca un om, tu, căruia de la Domnul Dumnezeu şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos ţi s-a încredinţat apostolia, mântuieşte-mă".*

După 40 de zile i s-a arătat apostolul, pe când se ruga, şi i-a zis: "Am citit şi am îndreptat". Apoi, luând Leon epistola sa de pe mormântul fericitului apostol Petru, a deschis-o şi a aflat-o îndreptată de apostoleasca mână.

Acea epistolă a Sfântului papă Leon, când s-a citit la cel de-al patrulea sinod, toţi Sfinţii părinţi au strigat: "Petru, apostolul, prin gura lui Leon grăieşte".

Sfântul sinod s-a întărit prin acea scrisoare a Sfântului Leon, ruşinând pe eretici. Dar nu numai atunci, ci şi după aceea, epistola aceea ce întărea credinţa şi astupa gurile eretice, în mare cinste era la Sfinţii părinţi, precum şi la fericitul Evloghie, patriarhul Alexandriei, cel sus pomenit, care răspundea ereticilor, celor ce o huleau, împotrivindu-se cu tărie pentru dânsa. De aceea, era şi iubit Sfântul Leon şi după ce se dusese din cele de aici, fiind cu sfinţii înaintea lui Dumnezeu.

De acest lucru, acelaşi sfânt, Sofronie povesteşte: *"Sfântul Teodor, episcopul cetăţii Darnia, din Likia, ne-a spus nouă: "Când eram postelnic la Sfântul Evloghie, patriarhul Alexandriei, am văzut în vis un bărbat cu sfinţită cuviinţă şi luminat, care mi-a zis: "Să spui pentru mine lui Evloghie patriarhul".*

Iar eu i-am zis: "Cine eşti tu, stăpâne? Cum voi spune de tine?"

El mi-a răspuns: "Eu sunt Leon, papă al Romei".

Şi, intrând eu am spus Sfântului Evloghie, zicând: "Prea sfinţitul şi prea fericitul papă Leon, întâiul şezător al scaunului Romei, voieşte să intre la tine".

Auzind de aceasta patriarhul Evloghie şi sculându-se, degrabă a ieşit în întâmpinarea lui, şi, făcând rugăciune, s-au sărutat şi au şezut.

Atunci dumnezeiescul Leon a zis Sfântului Evloghie, patriarhul: "Ştii pentru ce am venit la voi?"

El a răspuns: "Ba nu."

Leon i-a zis: "Am venit să vă mulţumesc că bine şi cu vitejie sufletească aţi răspuns la epistola mea, astupând cu dânsa gura ereticilor. Această epistolă am scris-o fratelui meu Flavian, patriarhul Constantinopolului, pentru mustrarea păgânescului eres al lui Nestorie şi Evtihie. Să ştii, frate, că nu numai mie mi se cuvine laudă pentru dumnezeiasca osteneală şi sârguinţă, ci şi marelui apostol Petru, care a citit şi a îndreptat epistola mea. Iar mai întâi de toţi se cuvine laudă Adevărului celui propovăduit de noi, care este Hristos, Dumnezeul nostru.

Acestea, zice episcopul Teodor, le-am văzut nu numai o dată, ci şi de două ori şi de trei ori că, adunându-se, au vorbit despre aceea între dânşii şi am spus vedenia aceasta Sfântului Evloghie.

El a lăcrimat şi, ridicându-şi mâinile spre cer, a dat mulţumire lui Dumnezeu, zicând: "Mulţumesc Ţie, Stăpâne, Hristoase, Dumnezeul nostru, că m-ai învrednicit pe mine, nevrednicul, ca să fiu propovăduitorul adevărului Tău şi cu rugăciunile robilor Tăi, Petru şi Leon, acea puţină îndrăzneală a noastră, ca pe cei doi bani ai văduvei, a voit s-o pomenească negrăita Ta bunătate".

Vedenia aceasta a fost după mulţi ani de la moartea lui Leon. Sfântul Evloghie a vieţuit mai pe urmă, pe vremea împărăţiei lui Iraclie. Iar Sfântul Leon s-a sfârşit mai înainte de el, pe vremea împărăţiei celui de un nume cu sine, împăratul Leon cel mare.

Sosind prea sfinţitul Leon la adânci bătrâneţe şi apropiindu-se de sfârşitul său, s-a încredinţat pentru iertarea neputinţelor sale cele omeneşti. A petrecut 40 de zile lângă mormântul Sfântului apostol Petru în rugăciune şi în post, rugând pe sfântul apostol să se roage lui Dumnezeu pentru el şi să-i ierte greşelile lui. După sfârşitul celor 40 de zile i s-a arătat Sfântul apostol Petru şi i-a zis: "M-am rugat pentru tine

şi iertate îţi sunt păcatele, afară de hirotonii, pentru că de acelea vei fi întrebat, de ai hirotonisit pe cineva bine şi legiuit, sau nu".

După această înştiinţare, Sfântul Leon a îndesit rugăciunile sale, postirile şi milosteniile, strigând în zdrobirea inimii până ce a luat uşurarea cea desăvârşită. Astfel, mai înainte pregătindu-se precum i se cădea spre ieşire, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Apoi s-a dus la sfinţii cei mai dinainte, mari ierarhi şi învăţători, stând cu dânşii înaintea scaunului lui Hristos, Dumnezeul nostru, Cel slăvit şi închinat, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în veci. Amin.

Sfântul Leon, episcopul Romei - drumul spre sfințenie

Iubind de mic dreapta credință, Sfântul Leon a ajuns să fie conducător al creștinilor, reușind să lupte împotriva ereticilor printr-o scrisoare pe care însuși Sfântul apostol Petru o îndreptase, printr-o minune.

De neam din Italia, crescut și învățat în faptele bune creștinești, Sfântul Leon a ales să păsească pe calea cea duhovnicească, fiind mai întâi arhidiacon, iar apoi episcop al Romei.

Rugându-se cu lacrimi și postind, a reușit să-l prefacă pe tiranul Atila din lup în oaie, convingându-l să nu atace Italia, ci să se întoarcă la locul său, căci și Sfinții apostoli Petru și Pavel s-au arătat, pentru rugăciunile lui Leon.

Luptând împotriva eresurilor lui Eutihie și Dioscor, a trimis scrisori împăraților și a reușit să adune cel de-al IV-lea Sinod în Calcedon, iar acolo s-a citit o epistolă a Sfântului Leon pe care însuși Sfântul apostol Petru o îndreptase, scrisoarea fiind pusă înainte pe mormântul lui. Fiind adresată Sfântului Flavian, episcopul Constantinopolului, epistola îi rușina pe eretici, iar Evloghie, patriarhul Alexandriei, îndrăgea mult cele scrise.

După ce a trecut la cele veșnice, Sfântul Leon s-a arătat în vedenie patriarhului și i-a mulțumit pentru lupta lui cea bună, căci susținuse epistola și astupase gura ereticilor.

Sfântul Leon și-a încheiat viața pe acest pământ, după ce 40 de zile a stat în post și rugăciune lângă mormântul Sfântului apostol Petru, încuviințat fiind că i s-au iertat păcatele.

Sinaxar - Pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Leon cel mare, papa al Romei

În această lună, ziua a optsprezecea, pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Leon cel mare, papa al Romei.

Acest părinte al nostru Leon, pentru nespusa lui curăţie, înţelepciune şi bunătatea vieţii, a fost hirotonit prin Duhul Sfânt episcop al Romei celei vechi. Ducând viaţă curată şi plăcută lui Dumnezeu şi păstorind turma lui cu cuvioşie, a nimicit în chip desăvârşit şi bârfelile ereticilor, în vremea când s-a întrunit sfântul Sinod Ecumenic al patrulea, la Calcedon, la care au luat parte 630 de părinţi.

El a scris multe lucruri în legătură cu credinţa ortodoxă şi a înfruntat învăţăturile ereticilor, care bârfeau şi grăiau despre o singură lucrare şi o singură voinţă întru Hristos Dumnezeul nostru.

Deoarece bârfitorii aceia de Dumnezeu, împotrivindu-se adevărului, încercau să strice şi să întoarcă dogmele cele insuflate de Dumnezeu dumnezeieştilor părinţi, fericitul acesta, plecându-se la rugămintea Sinodului şi făcând multe zile post şi priveghere şi rugăciune stăruitoare către Dumnezeu insuflat fiind de Duhul cel de viaţă făcător, a alcătuit o lucrare cu privire la cele ce erau discutate atunci, susţinând cu putere, îndoita lucrare şi cele două voinţe în Hristos Dumnezeul nostru, şi a trimis-o Sinodului cu o epistolă a sa.

Preacuvioşii părinţi primind-o au fost mulţumiţi şi o socoteau ca pe un stâlp al Ortodoxiei. Sfântul Sinod, sprijinindu-se pe ea, s-a ridicat şi a stat împotriva ereticilor cu mai multă îndrăzneală, şi a biruit meşteşugirile de multe feluri ale lor.

Iar minunatul Leon trăind încă multă vreme şi strălucind ca un luminător cu faptele sale cele bune, la adânci bătrâneţi s-a mutat către Domnul.

Sinaxar - Sfântul ierarh Leon, episcopul Romei - 18 februarie

Sfântul Leon cel mare, părinte al Bisericii și apărător al dreptei credințe, este unul dintre cei mai longevivi și slăviți papi ai Romei.

Leon s-a născut la Roma într-o familie de origine toscană. A fost un om de o aleasă cultură teologică și laică.

A fost ales pe scaunul patriarhal al Romei în anul 440 și a slujit astfel biserica timp de 21 de ani.

Perioada pontificatului său a fost una foarte dificilă. Leon a luptat neîncetat pentru puritatea adevărului de credință într-o vreme în care foarte multe învățături greșite circulau în rândul creștinilor.

Pe lângă tulburările interne ale Bisericii, Sfântul Leon s-a confruntat și cu probleme legate de viața cetății. În timpul său rolul episcopului depășea limitele pastorale ale bisericii.

Au rămas în istorie câteva din momentele în care rolul său a fost unul covârșitor. În anul 452, de pildă, când împăratul Valentinian al III-lea cu întreaga suită erau refugiați la Roma de teama hunilor, ultima soluție gândită pentru salvarea Italiei a fost trimiterea Sfântului Leon la Attila. Cu ajutorul lui Dumnezeu, Attila a fost convins de Leon să se retragă la nord de Dunăre. Tot Sfântul Leon s-a implicat în negocierea păcii cu vandalii lui Genseric în anul 455.

Însă ceea ce îl caracterizează cel mai bine pe acest mare părinte al Bisericii a fost râvna pentru adevărul și precizia dreptei credințe.

Sinodul al IV-lea Ecumenic a lămurit învățătura ortodoxiei despre cele două firi ale Mântuitorului, dumnezeiască și omenească, distincte și unite într-o singură persoană, adică a lui Cuvântului lui Dumnezeu. Acest Sfânt Sinod, și-a bazat învățătura și pe lămuririle trimise prin epistolă de către Sfântul Leon patriarhului Flavian al Constantinopolului, celebrul Tomos Leonic.

Deși nu a putut participa la Sinod pentru că întreg episcopatul apusean că se confrunta cu invaziile barbare, știm din procesele verbale ale Sinodului că Sfântul Leon a fost aclamat de părinții sinodali după citirea tomosului. „Iată credința părinților, iată credința apostolilor! Toți credem așa, cei ce au credința dreaptă cred așa! Anatema celor ce cred altfel! Petru a vorbit prin gura lui Leon! Leon a învățat potrivit credinței și adevărului!”.

Se păstrează de la Sfântul Leon multe predici și scrisori care arată gândirea sa clară, înțelepciunea și zelul pentru credința ortodoxă.

Să rămânem astăzi, în ziua sa de prăznuire, plini de nădejdea cuvintelor sale.

„Nimănui, oricât de neputincios, nu îi este refuzată partea sa din biruința crucii, ne spune Sfântul Leon. Nimeni nu este cu neputință de ajutat prin rugăciunea lui Hristos.”

Sursa:
https://www.trinitas.tv/sfantul-ierarh-leon-episcopul-romei-18-februarie/

Pr. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Leon cel mare, episcopul Romei

Sfântul Leon cel mare (†461) a fost un important arhiereu şi păstor al Bisericii lui Hristos.

Era de neam din Italia şi s-a născut în jurul anului 400 la Roma. Părinţii săi l-au crescut din tinereţe în învăţătura cărţii, având atât înţelepciunea cea din afară, cât şi faptele bune creştineşti.

Leon, iubind viaţa duhovnicească, a fost mai întâi arhidiacon al Bisericii romane şi murind episcopul Sixt al III-lea al Romei (432-440), prin alegerea tuturor, a fost hirotonit episcop al Bisericii din Roma în anul 440.

A păstorit într-o perioadă foarte grea, în care hunii stăpâneau nordul Italiei. Cu toate acestea, a reuşit să salveze Roma de invazia hunilor deoarece, îmbrăcându-se în veşmintele sale arhiereşti şi însoţit de consulul Avienus şi de Trigeţiu, fostul prefect al Romei, s-au întâlnit cu Attila, conducătorul hunilor, pe care l-au convins să se retragă cu toată armata sa.

Acelaşi lucru l-a făcut şi la 15 iunie 455, când a ieşit întru întâmpinarea lui Genseric, regele vandalilor, rugându-l să poruncească ostaşilor să nu dea foc Romei.

Bătrâneţea l-a împiedicat pe Sfântul Leon să ia parte la Sinodul al 4-lea Ecumenic din Calcedon (451), dar scrisoarea lui dogmatică din 13 iunie 449 către Sfântul

Flavian, patriarhul Constantinopolului, citită în cadrul sinodului de trimişii săi, a fost folosită de părinţii sinodali pentru a combate învăţătura ereticilor.

Marele păstor a trecut la Domnul la 10 noiembrie 461 şi a fost înmormântat în Biserica „Sfântul Petru din Roma.

De la el ne-au rămas 96 de Cuvântări la sărbătorile de peste an şi 143 de epistole privitoare la credinţă şi disciplină.

Diac. Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Leon cel mare, episcopul Romei

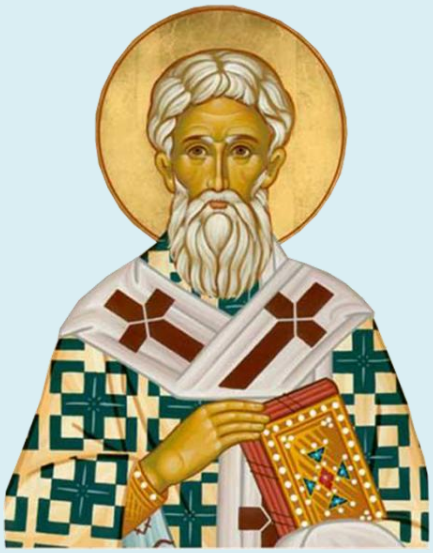

Sfântul Leon, episcopul Romei (29 sept. 440 - 10 nov. 461) a fost succesorul episcopului Sixt al III-lea (432-440).

În vremea respectivă hunii, prin atacurile lor, stăpâneau nordul Italiei. Atunci Sfântul Leon a salvat oraşul, deoarece îmbrăcându-se în veşmintele sale arhiereşti şi însoţit de consulul Avienus şi de Trigeţiu, fostul prefect al Romei, s-a îndreptat spre Abuleium (nu departe de Ravena) unde s-a întâlnit cu Atila.

După ce au vorbit Atila s-a retras cu toată armata. Acelaşi lucru l-a făcut şi la 15 iunie 455 când a ieşit întru întâmpinarea lui Genseric, regele vandalilor, rugându-l să poruncească ostaşilor să nu dea foc oraşului.

Bătrâneţea l-a împiedicat pe Sfântul Leon să ia parte la Sinodul al IV-lea Ecumenic din Calcedon (451), dar scrisoarea lui dogmatică din 13 iunie 449 către patriarhul Flavian, citită în plin sinod de trimişii săi, Paschasius, episcop din Lilibe, Lucenţiu, episcop d'Ascoli şi Bonifaciu, preot din Roma a fost folosită de părinţii sinodali pentru a combate învăţătura ereticilor vremii respective.

Sfântul Leon, episcopul Romei a trecut la Domnul la 10 noiembrie 461 şi a fost înmormântat în Biserica Sfântul Petru din Roma.

De la el au rămas peste 100 de cuvântări la sărbătorile mai importante, precum şi 141 de epistole privitoare la credinţă şi disciplină. Mulţi necredincioşi au fost primiţi în Biserică prin învăţăturile lui.

Troparul, glas 8: Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Sfinte părinte Leon, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Proloagele din 18 februarie

Luna februarie în 18 zile: Pomenirea celui întru Sfinți, părintelui nostru Leon, papă al Romei (†461)

Acest mare arhiereu și păstor al Bisericii lui Dumnezeu, Leon, era de neam din Italia, născut la Roma și a fost crescut, din tinerețe, în învățătura cărții, având atât înțelepciunea cea din afară, cât și faptele bune, cele creștinești. A trăit pe vremea împărăției lui Teodosie cel tânăr (408-450) și a lui Marcian (450-457), în Răsărit și a lui Valentinian al III-lea (425-455) în Apus.

Iubind viața duhovnicească mai mult decât pe cea mirenească, pe vremea papei Sixt al III-lea, a fost mai întâi arhidiacon al Bisericii romane, iar, murind Sixt, prin alegerea tuturor, s-a urcat pe scaunul Bisericii din Roma (440) și a păstorit într-o vreme de mare furtună în Biserică și în lume; împărăția din Răsărit fiind tulburată de eretici, iar cea din Apus, lăsată pradă barbarilor. Dar papa Leon a fost cu adevărat un înțelept și neînfricat luptător și un bun păstor, care-și punea sufletul pentru poporul său.

Între faptele mari ale Sfântului Leon se pomenește, mai întâi, de întâlnirea lui cu Atila, regele hunilor, spaima lumii și biciul lui Dumnezeu. Că acesta, biruind multe țări, a mers și asupra Romei, vrând să o pustiască pe ea cu foc și cu sabie. Deci, papa Leon, văzând că nimeni nu putea să stea împotriva barbarului, s-a rugat cu dinadinsul lui Dumnezeu, cu postire și cu lacrimi cerând de la El apărare, și, chemând în ajutor pe Sfinții apostoli Petru și Pavel, a mers însoțit numai de un consul și de prefectul Romei în întâmpinarea lui Atila, lângă Ravenna, ca să-l roage să-și potolească mânia, gata fiind el să moară pentru poporul său. Și, vorbind către dânsul, cu cuvinte de Dumnezeu insuflate, l-a prefăcut pe el din leu în miel, pentru că Atila a ascultat cu smerenie cuvintele omului lui Dumnezeu și a cruțat cetatea, după dorința lui.

Mare sârguință a arătat Sfântul Leon, ca să îndrepteze rătăcirile ereticilor din vremea sa și, mai vârtos, erezia lui Eutihie, cea mai rea dintre toate, scriind către împărații Teodosie și apoi lui Marcian, ca să rânduiască să fie Sinod a toată lumea.

Și s-a adunat Sfântul și cel de al patrulea Sinod, la Calcedon, al celor șase sute și treizeci de părinți, pe vremea împăraților Marcian și Pulheria, la anul 451, împotriva lui Eutihie și Dioscur, care înțelegeau greșit taina întrupării lui Dumnezeu și răstălmăceau, astfel, toată învățătura mântuirii. Și s-a statornicit la acest Sinod dreapta credință că prin întrupare, Hristos Domnul este o singură Persoană dumnezeiască, având două lucrări, de om și de Dumnezeu, lucrări deosebite, dar nedespărțite; și așa a lucrat El mântuirea noastră. Drept aceea s-a osândit rătăcirea lui Eutihie, care învăța că în Hristos este o singură fire și o singură lucrare.

Și s-a citit la acest Sinod și epistola Sfântului Leon către Flavian, patriarhul Constantinopolului, care atât de limpede tălmăcea taina întrupării Domnului, încât toți părinții Sinodului, auzind-o, au strigat: "Duhul Sfânt a vorbit prin gura lui Leon".

Sfântul Leon era vestit și pentru scrierile lui, întrucât ne-au rămas de la el peste o sută de scrieri. Ele sunt dovezile cele mai tari ale înțelepciunii, evlaviei și pătrunderii minții lui. Pline de învățături, cuvintele lui au o frumusețe și o măreție care încântă, miră și înalță. Gândirea lui e limpede, puternică, iar graiul lui adunat și stăpân pe cunoașterea dreptei credințe.

A murit la anul 461, iar în ochii creștinătății Sfântul Leon rămâne unul din marii luptători pentru biruința dreptei învățături creștine la taina întrupării lui Dumnezeu, statornicită o dată pentru totdeauna, la Sinodul de la Calcedon.

Dumnezeului nostru, slavă!

Întru această zi, cuvânt de învățătură al Sfântului Efrem către călugări.

Însă tu, prietene, de vreme ce te-ai lepădat de lume, pentru ce, dar, mai cauți odihnă lumească ? Că Dumnezeu nu pentru necaz te-a chemat pe tine ? Iar tu răsfățare cauți? La golătate ești chemat, iar tu haine bune cauți. Spre însetare ești chemat, iar tu băutură cauți. La război ești chemat, iar tu nu te saturi de somn. Spre plângere și tânguire ești chemat, iar tu joci și râzi. La dragoste ești chemat, iar tu urăști pe fratele tău. La supunere ești chemat, iar tu grăiești împotrivă. Moștenitor al Împărăției Sale te-a numit, iar tu cele trupești cugeți.

Și ce-I vei răspunde Lui, la înfricoșătoarea zi, cea mai de pe urmă ? Ori ești sihastru la liniște? Adu-ți aminte, dar, de cei ce sunt în temnițe, că nu numai închiși sunt, ci fiare pe grumajii lor poartă, iar alții, fiind și în obezi, bătuți sunt. Sau pustnic ești ? Adu-ți aminte de păstorii de oi, ce fel de primejdii ridică și rabdă prin pustietate și prin munți, că iarna sunt strâmtorați de ger, iar vara sunt arși de zăduful soarelui.

Cel ce a câștigat răbdarea se atinge de toate faptele bune, că se bucură în necazuri și în primejdii este iscusit; întru năpastă se veselește, la ascultare este gata, în dragoste deplin, în vorbire de rău slăbește, la ocări se smerește, la liniște viteaz, la cântări neleneș, în postire gata, întru rugăciuni silitor, prin răbdare, la ascultare vesel, la nevoie sprijin tare, la răspunsuri negrabnic, în viață osârdnic, la umblări frumos, bun în adunarea fraților, la răspunsuri plăcut, la privegheri gata și osârdnic către străini, cunoscător al celor neputincioși, la întâlniri întâmpinător, treaz la înțelegeri și la tot lucrul deștept. Că tot cela ce a câștigat răbdare și-a câștigat nădejde și cu toate faptele este împodobit unul ca acela. Și unul ca acesta cu multă îndrăzneală strigă către Dumnezeu, zicând: "Așteptând, am așteptat pe Domnul și S-a plecat spre mine" (Ps. 39, 1).

Deci, pe o cale ca aceasta să mergem, pe care merg toți cei ce au iubit pe Dumnezeu. Călătoria acestei căi a vieții este cu necazuri, însă odihnă fericită este. Călătoriile căii acesteia sunt acestea: pocăința, privegherea, rugăciunea, smerita înțelepciune, sărăcia duhovnicească, neîngrijirea peste măsură a trupului, îngrijirea sufletului, culcarea pe jos, tăcerea, mâncarea uscată, foamea, setea, golătatea, milostenia, lacrimile, plângerea, suspinarea, năpasta, osteneala mâinilor, primejdiile, uneltirile celor răi, a fi clevetit și a răbda, a fi urât și rău a pătimi, a răsplăti cu bine pentru rău, a ierta greșelile celor ce-ți greșesc, a pune sufletul său pentru prieteni, iar, cea mai desăvârșită, a-și vărsa sângele său pentru Domnul.

Fericit cel care nu se îndestulează cu viața lumii acesteia, care din cele dumnezeiești și-a făcut cugetarea lui; fericit cela ce pe pământ s-a făcut ca un înger, asemenea serafimilor, având-și curat cugetul său totdeauna. Fericit este acela ce, având în minte ziua judecății, se sârguiește spre vindecarea rănilor sufletului său, prin lacrimi. Fericit este cela ce totdeauna este eliberat, întru Domnul, de toate cele pământești și vremelnicele lucruri ale veacului acestuia. Fericit este cela ce înainte sporește prin faptele călugăriei și prin înfrânare. Fericit este cela ce are porunca cea înfricoșătoare, spre paza buzelor sale. Fericit este cela ce a urât păcatele și a făcut fapte bune. Fericit este cela ce, întru cele nevăzute și întru cele văzute, pe singur unul Dumnezeu iubește și toată zidirea Lui. Fericit este cela ce s-a făcut ca un nor, cu totul în lacrimi, stingându-și focul poftelor trupești. Fericit este cela ce și-a

vândut toate averile sale și și-a agonisit pe Unul Hristos, Mărgăritarul ceresc, a căruia este slava, acum și pururea și în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida din 18 februarie

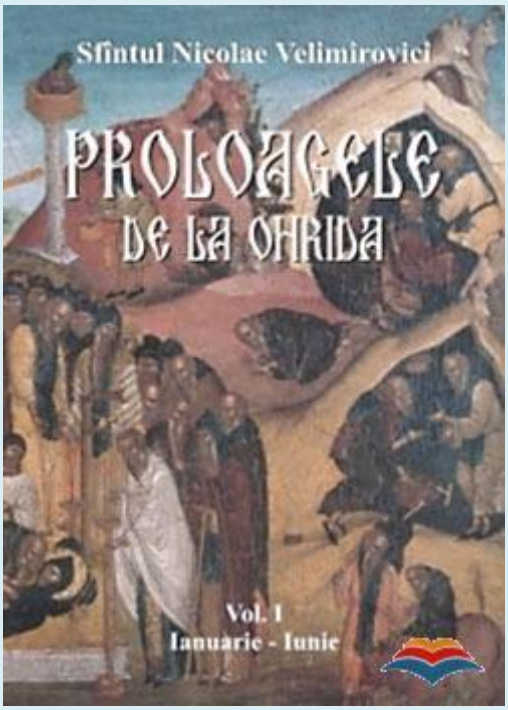

Pomenirea Sfântului Leon întâiul, papă al Romei

Leon s-a născut în Italia din părinţi bine credincioşi. La început, el a slujit ca arhidiacon al papei Sixt al III-lea, iar după moarea lui Sixt a fost ridicat în contra voinţei lui la cinstea de papă al Romei.

Pe când Attila şi hunii săi s-au apropiat de Roma pregătindu-se să o distrugă cu desăvârşire şi să o incendieze, Leon a venit înaintea lui îmbrăcat în toate veşmintele lui arhiereşti şi a împăcat mânia lui Attila, salvând oraşul. Câtă vreme Attila primea sfaturile papei Leon, el era înfricoşat şi de vedenia apostolilor Petru şi Pavel, pe care îi vedea stând de o parte şi de alta a papei şi ameninţându-1 cu nişte săbii de foc.

Nu numai ca papă Leon a salvat Roma de la distrugere, dar el a fost şi tare apărător al Ortodoxiei împotriva ereziei lui Eutihie şi Dioscor. Această erezie consta în aceea că cei doi eretici amestecau într-una singură cele două naturi ale Mântuitorului Hristos, cea omenească şi cea dumnezeiască, negând prin urmare şi cele două voinţe ale Persoanei Mântuitorului. Din cauza aceasta s-a convocat cel de al patrulea Sinod Ecumenic (Calcedon, anul 451 d. Hr.), la care a fost citită şi epistola

Sfântului Leon. Sfântul Leon scrisese această epistolă şi apoi o aşezase pe mormântul Sfântului apostol Petru, care a îndreptat-o.

Înaintea sfârşitului său, Sfântul Leon a petrecut patruzeci de zile în post şi rugăciune la mormântul Sfântului apostol Petru, rugându-l cu lacrimi să-l înştiinţeze dacă păcatele lui sunt iertate sau nu. Sfântul apostol Petru i s-a înfăţişat în vedenie şi i-a spus că toate păcatele lui sunt iertate, dar nu şi acela al hirotonirii de preoţi a căror vrednicie nu a fost îndeajuns cercetată. Sfântul Leon iar a căzut la rugăciune cu lacrimi, până când s-a învrednicit şi de iertarea acestui păcat.

El apoi şi-a dat cu pace sufletul în mâinile lui Dumnezeu, la anul 461 după Hristos.

Pomenirea Sfântului Flavian, patriarhul Constantinopolului

Sfântul Flavian a fost patriarh al Constantinopolului după Sfântul Proclu. El a fost contemporanul Sfântului Leon, papa Romei şi a luptat şi el cu hotărâre contra ereziei lui Eutihie şi Dioscor. Dar el nu a mai trăit să vadă şi triumful Ortodoxiei de la Sinodul al patrulea Ecumenic de la Calcedon din anul 451, pentru că înainte de acela, la sinodul nelegiuit de la Efes din 431, el a fost bătut cu sălbăticie şi călcat în picioare, de unde, după trei zile, i s-a tras şi moartea.

Flavian a fost un mare ostaş al împăratului Hristos şi viteaz apărător şi mărturisitor al Ortodoxiei.

Cântare de laudă la Sfântul Flavian

Înaintea prăbuşirii merge trufia şi semeţia înaintea căderii (Pildele lui Solomon 16: 18)

Acesta este cuvântul lui Dumnezeu, marea lecţie a vieţii.
Căci ereticii, ce sunt ei oare, dacă nu odrasle ale trufiei?
Şi ce doresc ei oare, dacă nu să necinstească adevărul?
Pentru aceasta de necinste s-au acoperit, după dreptate.

Eutihie în ajutorul famenului a nădăjduit.
Flavian însă, numai întru unul Dumnezeu
Nădejdea şi-a pus.

Cu adevărat trufia duce la cădere,
Căci Eutihie a pierit,

Iar Flavian a biruit.

Dioscor bătăuşul,
în puterea pumnului său
S-a încrezut.
De aceea cu dreptate toate neamurile
Pe el îl dispreţuiesc.
Pe când Flavian cel lovit şi călcat în picioare.
Acum pe întreg pământul
De toate neamurile
Este cinstit,
Iar în Ceruri, binecuvântat cu slavă.
Adevărul pururea stă şi de nimic nu se teme.
Sfântul Leon ca un leu pe el l-a apărat,
Apărând în aceasta Faţa luminoasă
A lui Hristos.

Aceşti doi mari ierarhi,
Şi cu Evloghie care a fost al treilea
Biserica o au călăuzit
La biruinţă şi slavă.

Căci fără astfel de duhuri viteze
Biserica, ce ar fi?
Ea s-ar asemăna cu o pasăre rănită,
Şi cu aripile frânte.

Cugetare

Cu mare dificultate şi cu încă şi mai mari osteneli şi jertfe s-a cernut grâul adevărului Bisericii, lăsând în sită focului neghinele şi pleava ereziilor. Ereticii întotdeauna au uzat de mijloacele cele mai joase şi de persoanele cele mai mediocre când au vrut să submineze Ortodoxia.

Arhimandritul Eutihie de la Constantinopol şi Dioscor, patriarhul Alexandriei, care au răspândit învăţătura cea eretică conform căreia nu s-ar fi aflat două naturi în Hristos, cea dumnezeiască şi cea omenească, ci doar una singură într-un fel de amestec şi 1-au aflat ca aliat la curtea imperială pe obscurul famen Hrisafie. Cu aceştia în ascuns era aliată şi împărăteasa Eudoxia.

Patriarhul Flavian a stat ca un leu în apărarea Ortodoxiei, în această sfântă luptă el fiind sprijinit de Pulheria, sora împăratului. Eunucul Hrisafie a mers la împăratul Teodosie cu cele mai josnice şi mai murdare calomnii la adresa patriarhului, ca astfel să obţină de la împărat înlăturarea lui din scaun şi aducerea în loc a ereticului Eutihie. Când această murdară manevră şi incă multele altele au eşuat, ereticii au pus la cale nimic mai puţin decât uciderea lui Flavian.

La Sinodul ticălos de la Efes din anul 431 Sfântul Flavian a fost bătut şi călcat în picioare atât de sălbatic, încât după trei zile a şi murit. Dar criminalii eretici nu au biruit cu aceasta.

Căci până la urmă, la sinodul al Patrulea Ecumenic de la Calcedon (451), asupra lui Eutihie şi a lui Dioscor s-a aruncat anatema. Famenul a fost alungat de la curte şi şi-a sfârşit viaţa acoperit de batjocură şi de ruşine, împărateasa Eudoxia a fost alungată de la curtea imperială şi surghiunită în Palestina. Iar Flavian patriarhul şi cinstita Pulheria, sora împăratului, au fost proclamaţi sfinţi de către Sfânta Biserică. Astfel Sfânta credinţă ortodoxă a biruit.

Luare aminte

Să luăm aminte la Stăpânul Hristos cel care S-a aflat printre farisei şi cărturari:

- *La cum nu a cruţat nici o osteneală pentru a-i ridica pe farisei şi cărturari şi a-i mântui, iar ei nu au cruţat nici o osteneală pentru a-L alunga şi a-L ucide;*
- *La cum a dorit El să le îndrepte toate cugetele şi cuvintele, iar ei nu au dorit decât să I le răstălmăcească cu totul pe ale Lui;*
- *La cât de trist a fost El că nu-i poate deloc învia şi la cât de trişti au fost ei că nu-L pot ucide.*

Predică despre lupta neputincioşilor împotriva Atotputernicului

***Şi s-au sfătuit arhiereii ca şi pe Lazăr să-l omoare* (Ioan 12: 10).**

Adică, ei s-au sfătuit mai întâi să-L ucidă pe Ziditor, iar apoi să ucidă şi zidirea Lui. Căci Lazăr era lucrarea lui Hristos. Căci ce folos vom avea, îşi ziceau nelegiuiţii, dacă-L vom ucide pe Făcătorul de minuni, dar vom lăsa să trăiască dovada vie a celor mai mari minuni ale Lui? Se gândeau că dacă ar lăsa să trăiască dovada, atunci poporul i-ar ucide pe ei ca pe nişte răufăcători.

Cu toate acestea, s-a întâmplat că şi de L-au ucis pe Hristos, pe Lazăr nu l-au mai nimerit. Şi apoi? Apoi ei şi cei de un fel cu dânşii au ucis mai departe zeci de apostoli ai Săi ne mai nimerind să ucidă şi multe alte sute. După care au omorât mii de mărturisitori, dar sute de mii de mărturisitori nu au mai reuşit să-i ucidă. Nu s-au lăsat şi au omorât pe mai departe sute de mii, dar au ratat milioane.

În sfârşit, au văzut clar că pe la spatele lor, chiar cei ucişi înviau ca iarba cosită iar cei făcuţi ţintele uciderii în faţa executorilor creşteau ca iarba semănată. Zadarnic le-a grăit înţeleptul Gamaliei: ***Dacă este de la Dumnezeu, nu veţi putea să-i nimiciţi*** **(Fapte 5: 39).**

Cei care îndrăznesc să se ridice luptători împotriva lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor zadarnic se căznesc să-şi încordeze neputinţa şi să secere la pământ recolta lui Dumnezeu. Căci cu cât o seceră mai mult, cu atât mai bogată creşte ea. O. nebunilor luptători împotriva lui Hristos, cei care aţi fost şi care sunteţi! Satirul vostru se repede din cetatea lui Hristos şi nu loveşte decât în propriile voastre şoproane, prefăcându-le în praf şi cenuşă! De-a lungul veacurilor, aţi avut cu voi mulţime de aliaţi: în afară de însuşi satan, cu voi au fost mulţimi de eretici, închinători la idoli, fanatici, descântători, vrăjitori, regi depravaţi, miliardari, tirani şi păcătoşi înecaţi în nesimţirea păcatului. Şi totuşi aţi fost bătuţi cu desăvârşire şi încă veţi mai fi şi aliaţii şi tovarăşii voştri împreună cu voi, până la sfârşitul veacurilor.

Pentru aceasta Ţie, O Atotputernice Doamne, se cuvine slava, închinăciunea şi mulţumita în veci. Amin.

Pr. dr. Petru Ciobanu - 10 noiembrie - Sfântul papă Leon cel mare

Suntem Biserica lui Cristos, zidită pe piatra de temelie care este Petru (cf. Mt 16,18), iar unitatea, atât de mult voită de Mântuitorul nostru, se manifestă prin comuniunea noastră cu episcopul Romei, urmașul sfântului Petru și vicarul lui Cristos pe pământ. Printre acești urmași ai capului colegiului episcopilor, primul care s-a învrednicit de titlul de „cel mare” a fost papa Leon I (440-461), pe care Biserica îl comemorează în ziua de 10 noiembrie.

Sfântul Leon cel mare s-a născut între anii 390-400 într-o familie nobilă din Toscana (Italia), bucurându-se de o bună educație umană și creștină. Curând a intrat în serviciul papei Celestin I, fiind hirotonit arhidiacon și încredințându-i-se numeroase misiuni diplomatice. La 29 septembrie 440 a fost consacrat episcop, devenind astfel întâistătătorul Bisericii din Cetatea Eternă.

În noua sa misiune s-a dedicat, trup și suflet, păstoririi sale, îngrijindu-se de poporul Romei, predicând cuvântul lui Dumnezeu într-un stil simplu și accesibil și luptând prin cuvântul viu și scris împotriva ereziilor vremii.

În momentul în care Atila, regele hunilor, supranumit „biciul lui Dumnezeu", amenința Italia, i-a ieșit în întâmpinare, reușind să-l convingă să cruțe peninsula. A consolidat demnitatea episcopului Romei, impunându-se prin caritatea sa drept primul ierarh al lumii creștine, dovadă fiind cuvintele rostite la Conciliul ecumenic din Calcedon: „Petru a vorbit prin gura lui Leon! Leon a învățat conform evlaviei și adevărului!"

A murit la 10 noiembrie 461, fiind numit „cel mare" grație sfințeniei vieții sale, apărării credinței, înțelepciunii în gestionarea problemelor și scrierilor sale.

Ioan Cassian l-a numit pe Sfântul papă Leon cel mare „gloria scaunului Romei și a slujirii lui Dumnezeu".

A fost proclamat în mod solemn învățător al Bisericii de papa Benedict al XIV-lea în anul 1754.

Într-o scrisoare adresată episcopului Rusticus din Galia, spunea: „Cristos este tăria noastră și sfatul nostru, și, fără el, noi nu putem nimic, dar împreună cu el putem totul".

Să aplecăm inima și urechea noastră spre aceste cuvinte ale Sfântului Leon cel mare, căci, cu siguranță, ele ne pot conduce spre sfințenie.

Sursa:
https://catolicmold.md/posts/10-noiembrie-sfantul-papa-leon-cel-mare

Pr. Ioniță Apostolache - Moştenirea latină a Bisericii în primele veacuri

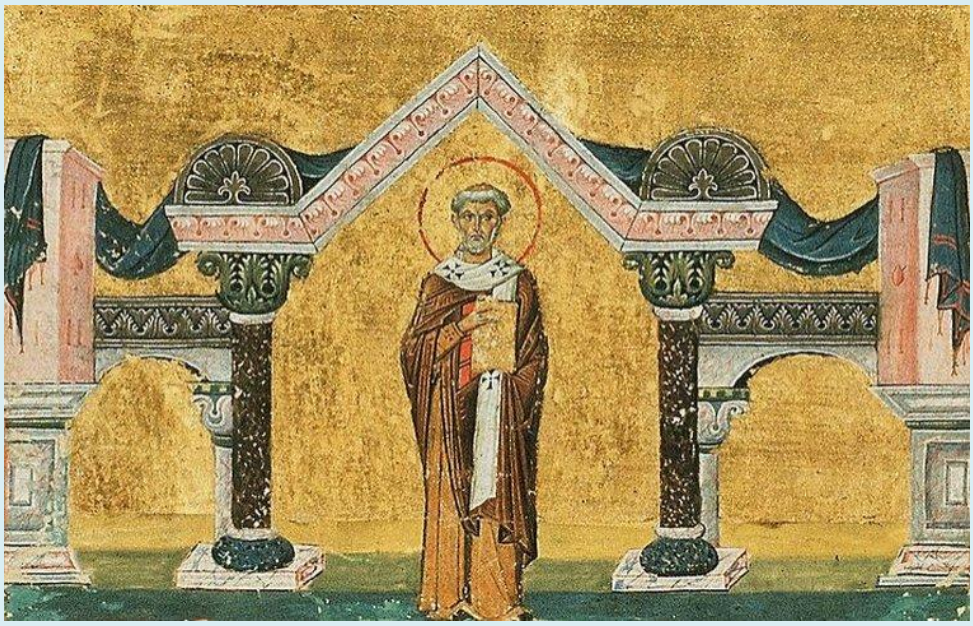

Dacă în secolele IV-V, Răsăritul era preocupat intens de problematica hristologică, socotind-o drept una de actualitate, în Occident, cu precădere la Roma, se dezvolta mai mult o teologie a Crucii. Aşa se face că, abia în 451, la Sinodul de la Calcedon, Sfântul Leon cel mare intervine decisiv în controversele privind „Întruparea Cuvântului", evidenţiind preocupări adânci pentru hristologia din Cetatea Eternă.

Sfântul Leon cel mare se evidenţiază după 433 în contextul ereziei lui Eutihie, de la care a ieşit erezia despre o singură fire a Mântuitorului, numită monofizitism. „Accept din două naturi, dar n-accept două naturi", spunea ereziarhul (ACO, II, 1,1, 120, 14).

„În această perioadă, notează IPS părinte mitropolit Irineu Popa, în Occident, pe scaunul de la Roma a fost ridicat papa Leon care în timpul disputei cu Nestorie, era un simplu arhidiacon. El este acela care a cerut Sfântului Ioan Casian un aviz hristologic asupra ereziei nestoriene. De această dată, Leon a intervenit de manieră decisivă în disputa hristologică" (Iisus Hristos este Acelaşi ..., pp. 419-420).

Contextul teologic

Odată cu răspândirea scrierilor sale, erezia lui Nestorie a început să genereze îngrijorare în întreaga Biserică. Primele reacţii au venit din Alexandria, acolo unde

se afla Sfântul Chiril al Alexandriei, cel mai înverşunat combatant al ereziei nestoriene.

Biserica din Roma a înţeles de îndată această problemă şi papa Celestin (10 septembrie 422 şi 27 iulie 432) l-a susţinut pe Sfântul Chiril împotriva lui Nestorie. Astfel, în vara anului 429, sfântul a trimis prin legarul Posidonius o documentare completă asupra ereziei nestoriene, cuprinzând: scrisorile sale, predicile lui Nestorie şi alte extracte, îndemnând să fie traduse în limba latină spre binele poporului. Înainte de a primi această corespondenţă, ajunsă la Roma în jurul anului 430, Celestin aflase despre erezia nestoriană din alte surse. Ar fi vorba aici despre Marius Mercator, care se afla şi el la Constantinopol în vremea aceea, acesta purtând la rândul său o corespondenţă bogată cu Roma.

În acest context apare ultima lucrare de referinţă a Sfântului Ioan Casian, „De incarnatione Domini contra Nestorium Libri VII" („Despre Întruparea Domnului, contra lui Nestorie, şapte cărţi"). Scrisă integral în limba latină, lucrarea a fost alcătuită la cererea Sfântului Leon cel mare, pe când era arhidiacon, ajuns mai târziu papă al Romei.

În cele şapte capitole ale acestei scrieri, Sfântul Ioan Casian construieşte o apologie completă a învăţăturii ortodoxe de credinţă, luând atitudine împotriva celor mai importante erezii ale timpului său, pe care le enumără şi le combate. Marele aport al lucrării este acela de „a arăta pentru prima dată Apusului doctrina lui Nestorie şi de a fi supus-o unei critici severe, subliniind totodată prestigiul operelor părinţilor Bisericii, valoarea ideilor creştine şi a argumentelor pe care le cuprind. O asemenea scriere reprezintă încă un însemnat pas în teologia de limbă latină a secolului V".

Lucrarea trebuia să aibă în principal un caracter informativ, cu lămuriri concise referitoare la noua tulburare care apăruse în Biserica de Răsărit. Despre acest lucru Sfântul Ioan Casian vorbeşte în prefaţa lucrării, unde menţionează că a alcătuit textul la rugămintea Sfântului Leon cel mare.

Începutul scrierii se leagă oarecum de luna iunie a lui 429, când papa primeşte „Contestaţiile" lui Eusebiu de Dorilea şi de asemenea „Epistola fraternală" a lui Nestorie. Mai mult, lucrarea Sfântului Ioan Casian s-a dovedit a fi cea mai de încredere, dat fiind faptul că, după cele arătate mai sus, informaţiile pe care Celestin le aştepta de la Marius Mercator au ajuns la Roma abia în 433. În acest sens, nu numai că se bucura de autoritatea Abaţiei „Saint Victoire" în Biserica Latină, ci venea mai cu seamă cu o bogată experienţă orientală, legată în mare parte de Con-

stantinopol. De îndată el „l-a avertizat pe Celestin de pericolul opoziţiei doctrinare a lui Nestorie şi a făcut cunoscută latinilor această erezie”.

Implicarea în combaterea ereziei nestoriene a fost totală. În virtutea argumentării doctrinare, tratatul său de hristologie adună laolaltă o valoroasă apologie a învăţăturii ortodoxe, pe deplin moştenită de la marele său dascăl, Sfântul Ioan Hrisostom. Încă din prefaţa lucrării sale, Sfântul Ioan Casian dezvăluie modul în care a luat naştere această mărturisire. Înţelesese întru totul rugămintea Sfântului Leon de a „purta lupta cea bună pentru credinţa ameninţată de o nouă erezie”. Departe de a fi fost un spirit polemizator, monahul daco-roman nu era dispus să cedeze în faţa nimănui „când era vorba despre apărarea credinţei ortodoxe”.

Sfântul Leon cel mare - date biografice

A păstorit scaunul papal în perioada august/septembrie 440 - 10 noiembrie 461. Este unul dintre cei doi pontifi care şi-au împropriat apelativul de „cel mare” (împreună cu Sfântul Grigorie cel mare). A fost diaconul şi sfetnicul cel mai apropiat al papei Celestin. A fost un papă autoritar, care a reuşit să se impună prin „legitimitatea succesiunii sale apostolice”, transmisă ulterior descendenţilor săi din scaunul episcopal al Romei. I-a combătut pe manihei, pe pelagieni, priscilieni şi nu în ultimul rând pe nestorieni.

În 448 primeşte o înştiinţare din partea lui Eutihie, depus de episcopul său, Flavian al Constantinopolului, datorită învăţăturii sale monofizite. Cercetând îndeaproape această învăţătură, Sfântul Leon cel mare i-a scris lui Flavian, condamnând erezia lui Eutihie în aşa-numitul său „Tomus Flaviani” (Epistola ad Flavianum).

În acest sens, împăratul Teodosie a convocat Sinodul de la Efes (august 449), unde Leon a fost reprezentat de trei legaţi papali. Rezultatul acestui sinod a fost condamnarea lui Flavian şi reabilitarea lui Eutihie. A urmat implicit Sinodul V Ecumenic de la Calcedon (451), unde s-a statornicit învăţătura hristologică a celor două firi ale singurului Ipostas Dumnezeiesc al Logosului înomenit.

Tomul lui Leon a fost asimilat ca act oficial al Sinodului, în „doctrina sa părinţii recunoscând vocea Sfântului Petru”. Pentru contribuţia şi lucrarea sa doctrinară a fost declarat „doctor al Bisericii” de Benedict XIV.

A fost, de asemenea, şi un excelent diplomat, ocupându-se personal de criza invaziilor păgâne. S-a întâlnit personal cu Atila, conducătorul hunilor şi cu regele van-

dal Gaseric, în 455, convingându-l să cruţe poporul din cetatea Romei de foc şi de sabie.

A fost îngropat în pridvorul Basilicii „Sant Pietro”, moaştele sale fiind mutate înăuntrul bisericii în 688 (J.N.D. Kelly, The Oxford Dictionary of Pops, pp. 43-44).

Pr. Ioniță Apostolache - Patristica - Sfântul Leon cel mare, teologul şi apărătorul Cetăţii Eterne

Sfântul ierarh Leon cel mare, episcopul Romei (400-461), a păstorit Apusul creştin în perioada august/septembrie 440 - 10 noiembrie 461. Este unul dintre cei doi episcopi romani care şi-au împropriat apelativul de „cel mare” (alături de Sfântul Grigorie cel mare). A fost diaconul şi sfetnicul cel mai apropiat al papei Celestin.

Tradiţia Bisericii Apusene îl pomeneşte pe Sfântul Leon cel mare ca un papă autoritar, care a reuşit să se impună prin „legitimitatea succesiunii sale apostolice”. Dincolo de aspectele administrative, el rămâne unul dintre cei mai mari teologi apuseni ai primelor veacuri creştine, reuşind să-i combată pe manihei, pe pelagieni, priscilieni şi nu în ultimul rând pe nestorieni.

Nu s-au păstrat prea multe detalii cu privire la viaţa Sfântului Leon cel mare. Există totuşi câteva consemnări prin care se evidenţiază parţial implicarea sa în administraţia Bisericii Romane. Îl găsim astfel ca diacon al papei Celestin şi, de asemenea, ca apropiat colaborator al papei Sixt al III-lea.

În această perioadă, sfântul părinte se implică intens în criza hristologică din Răsărit, rugându-l pe Sfântul Ioan Casian „să facă un studiu detaliat despre chestiunile antrenate în disputa dintre Chiril al Alexandriei şi Nestorie”.

Ulterior, din calitatea de episcop al Romei (440-461), în baza informaţiilor culese de la prietenul său daco-roman, Sfântul Leon cel mare „s-a implicat direct în criza

hristologică renăscută la Sinoadele de la Efes II (449) şi Calcedon (451), unde iniţiativa sa a fost deosebit de importantă" (pr. John Anthony McGuckin, Dicţionar de teologie patristică, Iaşi, 2014, p. 300).

Preocupări hristologice

În 448, sfântul părinte primeşte o înştiinţare din partea lui Eutihie, depus de episcopul Flavian al Constantinopolului, din cauza tendinţelor sale monofizite. Cercetând îndeaproape această nouă învăţătură, Sfântul Leon cel mare răspunde prin celebrul său „Tomus Flaviani" (Epistola ad Flavianum). A urmat de îndată Sinodul de la Efes II (449), unde a trimis trei legaţi, din păcate neluaţi în seamă de episcopul Dioscor, care a prezidat lucrările. Nici documentul său nu a fost luat în seamă, deşi „cuprindea o declaraţie standard despre hristologia celor două firi, inspirată din exegezele clasice aparţinând unor teologi latini, precum Tertulian şi Augustin" (McGuckin, p. 301).

A urmat Sinodul V Ecumenic de la Calcedon (451), unde s-a statornicit învăţătura hristologică a celor două firi ale singurului Ipostas Dumnezeiesc al Logosului înomenit. De data aceasta, „Tomul lui Leon" este asimilat ca act oficial al Sinodului, în „doctrina sa Părinţii recunoscând vocea Sfântului Petru" (J.N.D. Kelly, The Oxford Dictionary of Pops, pp. 43-44).

Despre „Tomosul lui Leon"

„Tomosul Sfântului Leon cel mare" reprezintă din toate punctele de vedere o apologie hristologică lămuritoare şi necesară, mai ales pentru Biserica Apuseană. Sfântul părinte combătea în documentul său învăţătura lui Eutihie, care admitea că Mântuitorul „a avut două firi înainte de unire, dar după întrupare El a avut doar o fire" (Mansi, VI, 744).

El arată astfel că „Eutihie, neînţelegând Scripturile, nu a înţeles cele cu trebuinţă despre Întruparea Cuvântului lui Dumnezeu şi nu a voit să caute lumina înţelegerii din studierea Sfintelor Scripturi. Însă poate primi până la urmă prin grijă părintească credinţa cea adevărată, în care întregul trup al cunoaşterii duhovniceşti crede în Dumnezeu Tatăl cel Atotputernic şi în Iisus Hristos, Singurul Său Fiu, Domnul nostru, care S-a născut de la Duhul Sfânt şi de la Fecioara Maria. Căci prin această mărturisire întreită sunt nimicite armele tuturor ereticilor".

Cu privire la greşeala acestuia, Sfântul Leon arată în continuare că Mântuitorul „S-a născut Dumnezeu adevărat în firea omenească întreagă şi neştirbită, desăvârşit

întru cele ale firii dumnezeieşti şi întru cele ale firii noastre (totus in suis, totus in nostris). În cele ale firii noastre, adică cele pe care Ziditorul le-a rânduit în noi dintru început, pe care le-a asumat pentru a le restaura; căci într-Însul nu a fost urmă de înşelăciune. A luat chip de rob fără de prihană... S-a născut în chip minunat din Fecioară. Şi totuşi firea Sa nu se deosebeşte de a noastră, căci El este Dumnezeu adevărat şi om adevărat. Nu este nici un neadevăr în această unire de vreme ce smerenia umanităţii Sale şi splendoarea dumnezeirii comunică (invincem sunt)" (Tomus Flaviani, Epistola XXVII, 13 iunie 449; Documents of the Christian Church, Fourth Edition, Editors Henry Bettenson and Chris Maunder, Oxford University Press, 2011, pp. 51-54).

„Petru apostolul prin gura lui Leon grăieşte"

În comparaţie cu gândirea mistică a Sfântului Chiril al Alexandriei, hristologia Sfântului Leon cel mare a fost socotită mai degrabă „mecanică şi bipolară", cu un pronunţat specific catehetic. Găsim, aşadar, în însemnările sale „această schemă latină tradiţională" care stabileşte în termeni simpli „o hristologie despre o persoană (divină) şi două firi (una omenească şi una divină), care putea fi uşor transmisă prin catehează" (McGuckin, p. 301).

Tradiţia Bisericii spune despre „Tomos" că, atunci când s-a citit în cadrul celui de al IV-lea Sinod Ecumenic, toţi Sfinţii părinţi au strigat: „Petru apostolul prin gura lui Leon grăieşte".

La momentul acela, „Sfântul Sinod s-a întărit prin acea scrisoare a Sfântului Leon, ruşinând pe eretici. Dar nu numai atunci, ci şi mai târziu, epistola aceea ce întărea credinţa şi astupa gurile eretice în mare cinste era la Sfinţii părinţi, precum şi la fericitul Evloghie, patriarhul Alexandriei, care răspundea ereticilor, celor ce o huleau, împotrivindu-se cu tărie pentru dânsa. De aceea era şi iubit Sfântul Leon şi după ce se duse din cele de aici, fiind cu sfinţii înaintea lui Dumnezeu" (Vieţile Sfinţilor pe februarie, ediţia a II-a, 1999, p. 229).

Pe lângă calităţile sale teologice deosebite, Sfântul Leon cel mare a fost de asemenea un diplomat desăvârşit al epocii sale. În perioada sa, împăraţii Imperiului de Apus se mutaseră la Milano, Cetatea Eternă rămânând cu totul în grija episcopilor romani. În contextul dat, sfântul părinte s-a găsit în postura de a prelua cu totul „frâiele administraţiei civile". Perioada pastoraţiei sale nu era nici pe departe una uşoară, oraşul aflându-se de multe ori sub asediul hoardelor păgâne. Între acestea, cei mai de temut au fost hunii lui Attila. Ca să evite măcelul, în 452, Sfântul Leon însuşi a ieşit pe porţile cetăţii şi a mers în tabăra invadatorilor, negociind cu Attila

pentru o interacţiune paşnică. Atunci „a reuşit să prevină jefuirea Romei, deşi negocierile sale cu Genseric şi hoardele sale au avut mult mai puţin succes trei ani mai târziu” (Jonathan Hill, Ghid al istoriei creştinismului, 2008, p. 168).

Pentru contribuţia şi lucrarea sa doctrinară, a fost declarat de Benedict XIV „doctor al Bisericii Apusene”.

Arhimandrit Mihail Daniliuc - O întâmplare din viața Sfântului Leon, episcopul Romei

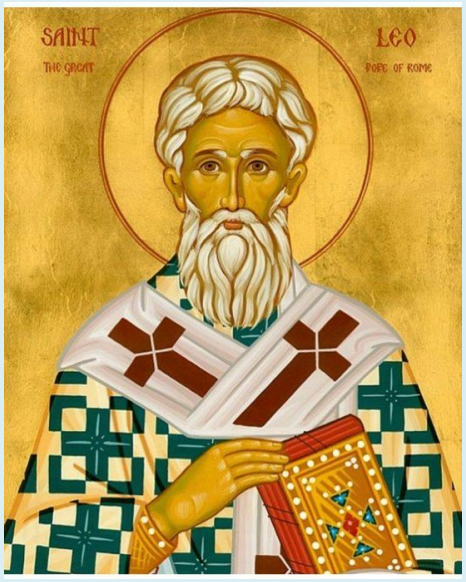

Pentru foarte mulţi dintre noi, timpul petrecut în şcoală poate însemna un tezaur inestimabil: cursuri excepţionale, profesori carismatici, întâmplări de neuitat, dar în primul rând cunoştinţe dobândite, de care ne folosim mai târziu ori pe care nu putem să le uităm, căci au avut un impact cu totul special asupra noastră. Ca orice învăţăcel, m-am bucurat, la rândul meu, de asemenea experienţe emoţionante, de neuitat. Bunăoară, una se leagă de Sfântul Leon, episcopul Romei, sfânt al Bisericii nedespărţite, cinstit în fiecare an pe 18 februarie.

Trăitor în veacul al IV-lea, zbuciumat de multe erezii, sciziuni, sinoade, dezbateri ori reconcilieri, sfântul ierarh rămâne până astăzi un model de statornică credinţă şi sfântă mărturisire. Biserica străbătea vremuri tulburi, dezbinată de ereziile lui Nestorie, Eutihie sau Dioscor: aceştia învăţau că în Iisus Hristos nu există decât o singură fire, cea omenească fiind absorbită de cea dumnezeiască. Între vlădicii acelor timpuri, Leon s-a arătat unul din marii apărători ai dreptei credinţe, numărându-se printre susţinătorii Sinodului IV Ecumenic de la Calcedon, care a readus pacea în Biserică.

Legat de sfântul proslăvit astăzi, îmi răsună mereu în minte vorbele profesorului meu de dogmatică şi pastorală de la Facultatea de Teologie „Dumitru Stăniloae” din Iaşi, prea fericitul părinte patriarh Daniel, pe atunci Întâistătătorul Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei. La un curs de pastorală, cu vocea-i inconfundabilă, gravă, ne-a vorbit nouă, studenţilor, despre importanţa slujirii preoţeşti. La un moment

dat, chiriarhul a stăruit asupra sublimităţii misiunii preoţeşti în această lume, zicându-ne că se cuvine ca sacerdoţii să rămână cei mai apropiaţi slujitori ai Mântuitorului Hristos, cei mai fideli şi nemincinoşi martori ai tainei Crucii şi Învierii Lui.

Mitropolitul la curs, transformat într-un dascăl cu o carismă aparte, a continuat să ne îndemne să avem conştiinţa chemării sfinte, care trebuie să fie o legătură unică dintre Hristos şi viaţa fiecărui preot în parte. Reamintindu-mi cuvintele sale, se trezeşte în mine acelaşi puternic sentiment de acum zece ani, când încercam să memorez rostirile pline de înţelepciune ale inegalabilului meu profesor. Ca să ne convingă cât de importantă şi grea se dovedeşte slujirea preoţească, ne-a relatat un moment din viaţa Sfântului Leon, episcopul Romei, care în amurgul vieţii s-a rugat stăruitor Domnului să-i ierte păcatele, luându-l mijlocitor pe Sfântul Petru.

A petrecut 40 de zile lângă mormântul apostolului, în rugăciune şi post, rugându-l să intervină la Hristos pentru izbăvirea păcatelor sale. După sfârşitul perioadei de aspră penitenţă, i s-a arătat Sfântul Petru zicându-i: „M-am rugat pentru tine Domnului şi ţi-a iertat păcatele. Cât despre hirotonii şi cele ale Preoţiei, nu m-a ascultat Preamilostivul. Despre acestea vei răspunde când vei trece din viaţa aceasta”.

În sală s-a făcut o linişte apăsătoare. Cineva a exclamat: „Înfricoşător!”. Profesorul nostru a continuat, lămurindu-ne răspunsul primit de Sfântul Leon, în sensul că nu se poate interpune nimeni între Hristos şi preoţi, slujitorii Lui, deoarece există o relaţie unică şi directă de reprezentare a Domnului prin ei în lume. Din această pricină, cele ale preoţiei numai faţă în faţă cu Hristos, Marele Preot, se vor desluşi şi binecuvânta. Preoţii sunt chemaţi să devină Icoana nemijlocită a lucrării şi prezenţei Domnului în Biserica Sa, căci Mântuitorul S-a întors la Tatăl: „Merg la Tatăl” (Ioan 16, 18). Dar n-a părăsit cu totul oile turmei Sale: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului” (Matei 28, 10). Iată câteva din cuvintele inegalabilului meu dascăl, rămase adânc înrădăcinate în sufletul şi mintea mea.

Le-am aşternut astăzi pe hârtie, de ziua Sfântului Leon, ca şi noi slujitorii Domnului să ne amintim de preocuparea conştiincioasă a fericitului ierarh faţă de lucrarea sacerdotală la care a fost chemat, conştientizând cât de grea este Preoţia, neuitând nicicând răspunsul primit de Sfântul Leon: „Cât despre hirotonii şi cele ale Preoţiei, nu m-a ascultat Preamilostivul. Despre acestea vei răspunde când vei trece din viaţa aceasta”.

Iisus este uman şi divin şi după înviere

El a făcut de asemenea astfel, pentru ca noi să putem cunoaşte că, Cuvântul nu era diferit de trup, pentru ca noi să putem de asemenea mărturisi că singurul Fiul al lui Dumnezeu este Cuvântul şi trupul.

(In. 20, 20) Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul.

El le-a arătat rana din coasta Sa, semnele cuielor şi toate semnele suferinţei destul de recente, spunând: Vedeţi mâinile şi picioarele Mele, că acestea sunt. Pipăiţi-Mă şi vedeţi că un duh nu are trup şi oase, aşa cum vedeţi că Eu am (Luca 24, 39), pentru ca însuşirile naturii Sale divine şi umane să poată fi recunoscute ca încă rămase inseparabile. El a făcut de asemenea astfel, pentru ca noi să putem cunoaşte că, Cuvântul nu era diferit de trup, pentru ca noi să putem de asemenea mărturisi că singurul Fiul al lui Dumnezeu este Cuvântul şi trupul.

(Sfântul Leon cel mare, Predică 2.85, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

Iuda singur s-a dus spre pieire

Şi dreaptă a fost pedeapsa pusă în mâinile tale pentru că nimeni nu putea fi găsit aplecat mai mult spre pierzanie, decât erai tu însuţi.

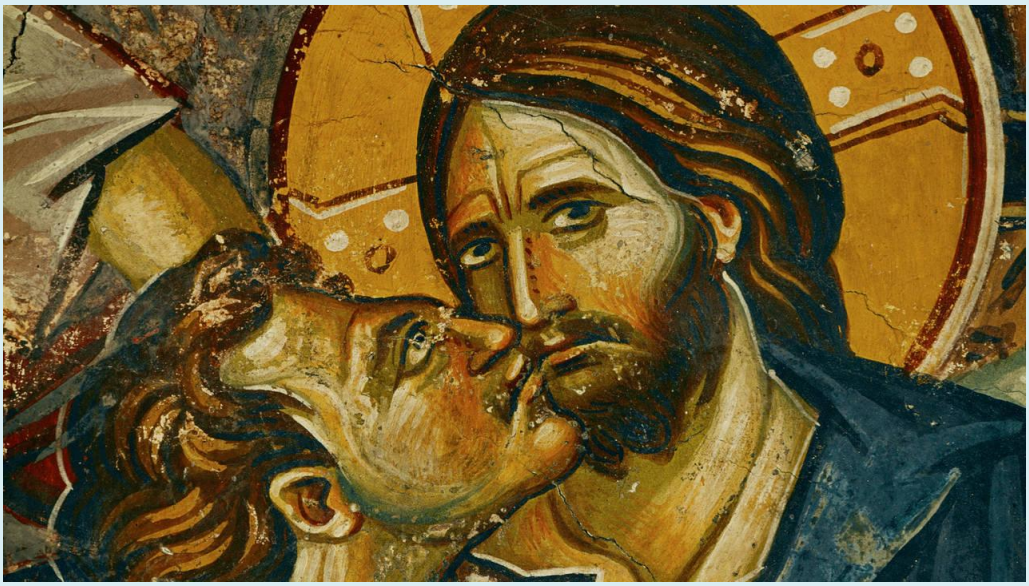

(In. 17, 12) Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; şi i-am păzit şi n-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împli-nească Scriptura.

Dar o, om necucernic, sămânţa Canaanului şi nu a Iudei, care nu mai eşti vas ales, ci fiu al pierzării şi al morţii! Ai crezut că aţâţările diavolului îţi vor aduce profit, fiind aprins de lăcomie ca o torţă, ai fost înflăcărat să câştigi treizeci de bani de argint fără a observa bogăţia pe care ai pierdut-o. Pentru că, chiar dacă tu nu ai crezut că promisiunile Domnului trebuie să fie crezute, ce motiv era acolo pentru a prefera o atât de mică sumă de bani pentru ceea ce ai primit deja? Îţi era permis să porunceşti duhurilor rele, să vindeci pe cei bolnavi, să primeşti cinste cu restul apostolilor. Iar ca să-ţi poţi satisface setea de câştig, ai avut ocazia să furi din punga care era în sarcina ta. Dar mintea ta, care poftea după lucrurile oprite, a fost mai puternic stimulată de ceea ce era mai puţin permis. Nu era suma preţului care te-a mulţumit atât de mult, cât enormitatea păcatului. Şi astfel, slaba ta afacere nu este atât de detestabilă pur şi simplu pentru că L-ai preţuit pe Domnul atât de ieftin, ci pentru că L-ai vândut, pe Cel care era Răscumpărătorul, da, chiar şi al tău, şi mai mult decât atât nu ai cerut îndurarea pentru păcatul tău. Şi dreaptă a fost pedeapsa pusă în mâinile tale pentru că nimeni nu putea fi găsit aplecat mai mult spre pierzanie, decât erai tu însuţi.

(Sfântul Leon cel mare, Predică 67, 4, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

Mântuirea se bazează pe mai mult decât ceea ce pot vedea ochii

De unde s-ar mai fi ridicat aceasta în inimile noastre sau cum ar mai fi fost cineva motivat prin credinţă, dacă mântuirea noastră s-ar fi bazat doar pe acele lucruri care se află înaintea ochilor noştri?

(In. 20, 29) Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut.

Doar pentru minţile adânci şi pentru sufletele întărite de lumina credinţei este posibil să creadă fără a ezita ceea ce nu este văzut cu vederea trupească şi să-şi îndrepte simțurile unde nu-şi pot direcţiona privirea. De unde s-ar mai fi ridicat aceasta în inimile noastre sau cum ar mai fi fost cineva motivat prin credinţă, dacă mântuirea noastră s-ar fi bazat doar pe acele lucruri care se află înaintea ochilor noştri? Pentru aceasta, Domnul nostru a spus lui Toma, care părea să se îndoiască de învierea Sa până când nu a verificat prin vedere şi nu a atins urmele pătimirilor Lui chiar pe trup Său: pentru că M-ai văzut, ai crezut; fericiţi sunt cei care nu au văzut şi au crezut.

(Sfântul Leon cel mare, Predica 74, 1, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

Hristos se înalță, ridicând la cer firea noastră

Astăzi, nu numai că ni s-a confirmat că suntem posesorii Raiului, ci am pătruns chiar în înălțimile cerurilor, întru Hristos; am câștigat lucruri mai mărețe prin harul de negrăit al lui Hristos, decât cele pe care le pierdusem prin invidia diavolului.

Foto: Ştefan Cojocariu

Traducere și adaptare: Pr. dr. Ioan-Lucian Radu

Sursa: Sanctus Leo Magnus, Sermo LXXIII, De ascensione Domini

Prea fericiții apostoli și toți ucenicii care fuseseră tulburați de moartea Sa pe cruce și șovăielnici în credința Învierii au fost întăriți (prin arătările de după Înviere) de adevărul limpede încât, atunci când Domnul a intrat în înălțimile cerurilor, nu numai că nu au fost cuprinși de niciun fel de tristețe, ci chiar s-au umplut de mare bucurie (Luca 24, 52). Și cu adevărat mare și de negrăit era motivul bucuriei când, în văzul mulțimii sfinte, a urcat deasupra măririi tuturor ființelor cerești natura umană, care va depăși cetele îngerești și va fi ridicată dincolo de înălțimea arhanghelilor și nu va găsi limita Înălțării Sale la nicio înălțime, decât atunci când, primită să stea alături de Tatăl veșnic, va fi unită, pe tron, cu slava Aceluia, a cărui fire a fost unită în Fiul.

Așadar, deoarece Înălțarea lui Hristos este ridicarea noastră și, acolo unde a precedat slava capului, acolo este chemată și speranța trupului, să tresăltăm, prea iubiți-

lor, cu bucurie vrednică și să ne bucurăm de pioasa aducere a mulțumirilor! Căci astăzi, nu numai că ni s-a confirmat că suntem posesorii Raiului, ci am pătruns chiar în înălțimile cerurilor, întru Hristos; am câștigat lucruri mai mărețe prin harul de negrăit al lui Hristos, decât cele pe care le pierdusem prin invidia diavolului. Căci pe acei pe care dușmanul veninos i-a scos din fericirea primului cămin, pe aceștia, încorporați în sine, Fiul lui Dumnezeu i-a așezat de-a dreapta Tatălui, alături de care trăiește și domnește în unitatea Duhului Sfânt, Dumnezeu în toți vecii vecilor. Amin.

Wikipedia - Leon cel mare

Herrera mozo San León magno Lienzo. Óvalo. 164 x 105 cm. Museo del Prado

Papa Leon I (n. 390 d.Hr., Toscana, Italia - d. 11 noiembrie 461 d.Hr., Roma, Imperiul Roman de Apus), cunoscut ca Leon cel mare, a fost papă al Romei în perioada 440-461. A clarificat numeroase chestiuni teologice. Este socotit unul dintre părinții Bisericii, venerat ca sfânt în Biserica Latină și în Biserica Greacă.

Date personale
Născut: 390 d.Hr. Toscana, Italia
Decedat: 11 noiembrie 461 d.Hr. (71 de ani) Roma, Imperiul Roman de Apus
Înmormântat: Vechea basilică Sf. Petru
Religie: Biserica Catolică
Ocupație: scriitor
preot catolic
Locul desfășurării activității: Roma
Limbi vorbite: limba latină

Activitate
Început de pontificat: 440
Final de pontificat 461:
Predecesor: Papa Sixt al III-lea
Succesor: Papa Ilarie

Confruntarea cu Attila și cu vandalii

Pontificatul papei Leon cel mare a fost o perioadă plină de dificultăți pe plan intern și extern. În acești ani Attila, supranumit „biciul lui Dumnezeu”, s-a îndreptat spre Roma în fruntea armatelor sale. Cu prestigiul persoanei sale și cu puterea cuvântului său, papa Leon l-a convins pe temutul conducător să cruțe Roma și chiar să părăsească Italia.

Peste câțiva ani, în 455, vandalii ajung la porțile Cetății Eterne. Papa Leon îl îmblânzește pe căpetenia lor Genseric și obține favorul de a fi cruțate toate lăcașurile de închinare, cu toți cei ce se vor adăposti în ele. Bisericile, mănăstirile, catacombele, cavourile, cimitirele au devenit pentru câtva timp adăpostul cetățenilor îngroziți; năvălitorii au prădat casele, multora le-au dat foc, dar cea mai mare parte a populației a fost salvată.

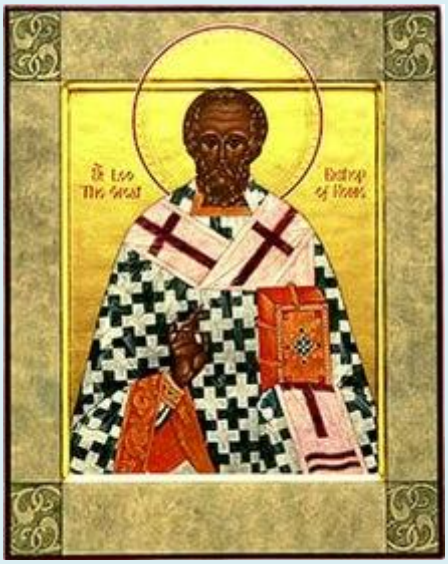

Papa Leon I

Lupta din interiorul Bisericii

După condamnarea în Sinodul Ecumenic de la Efes (431) a arhiepiscopului Nestorie al Constantinopolului, care învăța că în Hristos există două persoane distincte și două naturi distincte, călugărul Eutichie a început să afirme că Iisus Hristos nu a avut decât o singură natură, cea dumnezeiască, iar firea omenească a fost doar o aparență. Prin aceste doctrine, se lovea în însăși existența reală, istorică, a lui Hristos.

Arhiepiscopul Flavian al Constantinopolului a condamnat această opinie, dar călugărul Eutihie a reușit să-i atragă de partea sa pe patriarhul de Alexandria și pe împăratul Teodosie, care convoacă un sinod care dispune depunerea lui Flavian.

Acesta se adresează papei Leon, care, într-o scrisoare rămasă celebră, Tomus ad Flavianum(fr), a expus pe larg învățătura ortodoxă, adevărată, conformă Sfintei Evanghelii și sinoadelor anterioare. Împăratul convocă un nou sinod, la Calcedon – localitate pe malul Bosforului - și 600 de episcopi, în frunte cu delegații trimiși de papa Leon I ascultă și aprobă scrisoarea sa dogmatică; se afirmă solemn învățătura că în Hristos coexistă două naturi unite într-o singură persoană. „Iisus Hristos", afirmă papa Leon în epistola sa, „pentru noi și pentru a noastră mântuire, s-a născut din Fecioara Maria, Maica lui Dumnezeu, după firea omenească, ca un singur și același Hristos, Fiu, Domn, Unul-Născut (din Dumnezeu), în două naturi unite fără confuzie, nici schimbare, fără împărțire, nici separare, distincția naturilor nefiind deloc suprimată prin unirea lor, fiecare natură păstrând, dimpotrivă, particularitatea ei, ambele adunându-se într-o singură formă, o singură persoană și o singură ipostază".

Sinodul din Calcedon, al IV-lea ecumenic, este o expresie strălucită a unității cu Sfântul scaun de la Roma, expresie care, de atunci și până astăzi, nu a mai atins această strălucire.

Supremația papală

Despre Papa Leon cel mare nu avem prea multe detalii biografice, deoarece lui nu-i plăcea să vorbească despre el însuși în scrisorile sale.

Era conștient de înălțimea funcției sale și a știut să întruchipeze în persoana și activitatea sa demnitatea, puterea și grija de părinte a lui Petru, capul apostolilor.

Atitudinile lui, întotdeauna solemne, adesea severe, nu au îndepărtat căldura umană și entuziasmul, așa cum ne putem da seama după cele 96 de „Sermones" - predici – și peste 170 de scrisori care au ajuns până la noi.

Îndeosebi omiliile ni-l arată ca pe unul dintre cei mai mari papi ai Bisericii, preocupat cu părintească dragoste de binele sufletesc al fiilor săi, cărora le vorbește într-un limbaj foarte accesibil, traducându-și gândurile în forme scurte și practice pentru trăirea vieții creștine.

Papa Leon I și Attila

Scrisorile

Scrisorile, redactate într-un stil ales, cu unele cadențe foarte expresive, ne dau măsura întreagă a personalității sale bogate. Spirit înțelegător și cu vederi largi, el nu se oprește la amănuntele neînsemnate ale problemelor, ci analizează și expune esențialul; așa a procedat în formula dogmatică a învățăturii de credință, dezbătută și definitivată de către Sinodul Ecumenic al IV-lea, din Calcedon.

Decesul

Când, în ziua de 10 noiembrie 461, a închis ochii pentru lumina soarelui material, iar în anul 668 mormântul i-a fost mutat și un monument i-a fost înălțat în interiorul bisericii. Contemporanii săi au înțeles că, prin el, Dumnezeu a dăruit Bisericii o piatră solidă la temelia credinței, iar imperiului de Apus, aflat în declin, un salvator providențial; pentru aceste motive, l-au numit papa Leon I cel mare. Poate primul care ar fi protestat împotriva acestui titlu ar fi fost el însuși.

Într-o predică ținută la slujirea de aniversare a încoronării sale, spunea: „Deși în Biserica lui Dumnezeu există trepte și grade diferite, totuși, după cum ne învață apostolul, în Hristos suntem cu toții unul. Prin unitatea credinței și a Botezului,

preaiubiților, formăm fără deosebiri o singură societate și egală este demnitatea noastră, după cuvântul prea sfânt al fericitului apostol Petru: «Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoțime sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos» (1Pt 2,5), și mai jos: «Voi, însă, sânteți o semințe aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat să fie al Lui ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întunerec la lumina Sa minunată»” (1Pt 2,9).

Sărbători:

- ⇨ *în calendarul romano-catolic: 10 noiembrie*
- ⇨ *în calendarul ortodox: 18 februarie*

Sursa:
https://ro.wikipedia.org/wiki/Papa_Leon_I_cel_Mare

Lista episcopilor Romei socotiți sfinți în Biserica Ortodoxă:
https://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_episcopilor_Romei_socoti%C8%9Bi_sfin%C8%9Bi_%C3%AEn_Biserica_Ortodox%C4%83

orthodoxwiki - Leon cel mare

Sfântul Leon cel mare (c. 400-461) sau papa Leon I, este considerat unul din cei mai importanți papi ai antichității creștine. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face la 18 februarie.

Afiliere canonică: (jurisdicție) Biserica Romano-Catolică
Reședință: Roma
Titlul: episcop al Romei, papă al Romei
Formulă de adresare: Sanctitatea sa
Perioada: 440 - 461
Predecesor: Sixt al III-lea
Succesor: Ilarie
Cariera ecleziastică: Hirotonire episcopală 440
Data nașterii: 400
Locul nașterii:Toscana, Italia
Data morții:461
Locul morții: Roma

Viața și activitatea

S-a născut în jurul anului 400 într-o familie din nobilimea toscană a Italiei. După ce își face studiile profane (acumulând și o frumoasă cultură literară) și teologice, este hirotonit diacon, ocupând o poziție importantă cu Sfântul Chiril al Alexandriei. A devenit apoi arhidiacon sub papa Sixt al III-lea al Romei, iar în 440, la moartea acestuia din urmă, este ales în unanimitate episcop al Romei, conducând Biserica din Occident timp de 21 de ani.

Leon cel mare are merite mari, politice si religioase, în istoria creștinismului occidental și nu numai. A luptat împotriva ereziilor, pentru redobândirea păcii și a disciplinei în Biserica și politica de mediere. La acestea trebuie adăugată în mod special grija față de păstrarea unității Bisericii, prin menținerea comuniunii universale de credință.

Apărător al Ortodoxiei

În vremuri foarte dificile pentru Biserică, Leon cel mare a fost unul din apărătorii dreptei-credinței atât în fața susținătorilor lui Nestorie, cât și în fața ereziilor lui Eutihie și Dioscor al Alexandriei, care învățau că în Iisus Hristos nu este decât o singură natură/fire, cea omenească fiind absorbită de cea dumnezeiască.

Sfântul papă Leon a fost unul din promotorii convocării Sinodului IV Ecumenic de la Calcedon în 451, care a condamnat erezia monofizită. La Sinodul de la Calcedon, în fața a 630 de episcopi prezenți, delegatul episcopului Leon citește o scrisoare a acestuia către Sfântul Flavian, patriarh al Constantinopolului (447-449), apărător și mărturisitor al Ortodoxiei la Sinodul tâlhăresc de la Efes din anul 449. În această scrisoare învățătura ortodoxă despre cele două naturi în Iisus Hristos este afirmată cu putere. Episcopii participanți la Sfântul Sinod, în acord cu papa Leon al Romei, condamnă monofizitismul și excomunică din Biserică pe Eutihie și pe Dioscor al Alexandriei.

După ținerea Sinodului de la Calcedon, Leon cel mare acceptă formulările doctrinare sinodale și le comunică totodată episcopilor apuseni.

Apărător al țării sale

Cei 21 de ani (440-461), în care Leon cel mare a stat la cârma Bisericii din Apus, au fost ani plini de greutăți, atât din interior, cât și din afară. În acești ani, spre Roma s-au îndreptat năvălitorii huni, care nu cunoșteau nici mila față de oameni, nici respectul față de cele sfinte; în fruntea acestora se afla Attila, poreclit „Biciul lui Dumnezeu”.

Cu prestigiul persoanei sale și cu puterea cuvântului său, papa Leon s-a dus plin de curaj în fața lui Atila (anul 452) și l-a convins pe temutul conducător să cruțe Roma și chiar să părăsească Italia (probabil și în urma unei sume importante de bani).

Peste câțiva ani, în 455, vandalii ajung la porțile Romei, hotărâți să nu lase în urma lor decât un morman de ruine grămădite peste cadavrele locuitorilor săi. Sfântul

Leon a intervenit din nou, îmblânzindu-l pe căpetenia lor, Genseric, și obține favorul de a fi cruțate toate lăcașurile de închinare, cu toți cei ce se vor adăposti în ele. Bisericile, mănăstirile, catacombele, cavourile cimitirelor au devenit pentru câtva timp locuința cetățenilor îngroziți; năvălitorii au prădat casele, multora le-au dat foc, dar cea mai mare parte a populației a fost salvată, nevărsându-se sânge

Leon cel mare a murit în pace, în anul 461.

Opera

De la Sfântul Leon cel mare au rămas 143 de scrisori și 96 de cuvântări și predici ținute în vremea pontificatului său:

- Scrisoare dogmatică către Flavian (a 28-a), numită și Tomosul către Flavian. Este cea mai cunoscută dintre scrisorile sale, fiind importantă pentru discuțiile hristologice ale timpului și în care Leon îl combate pe Eutihie și susține doctrina ortodoxă. Aceasta este scrisoarea care a fost citită de legatul său la Sinodul de la Calcedon.
- 96 de Cuvântări - la sărbătorile împărătești și sărbători de peste an, precum și la săptămâna patimilor. Primele cinci, ținute la aniversarea suirii sale pe scaunul pontifical, tratează despre primatul papal, altele se ocupa cu dogma hristologică.
- 173 de Scrisori - dintre care numai 143 îi aparțin personal, celelalte fiindu-i adresate de diverse personalități în decursul pontificatului sau. Aceste scrisori tratează probleme administrative și disciplinare pentru Biserică.
- i se atribuie și un liturghier - Sacramentarium leonianum.

În Patristică, cu Leon cel mare se încheie perioada a doua din patristica latină.

Doctrina

În Tomosul către Flavian combate monofizismul, definește doctrina hristologică și pune baza discuțiilor și formulei dogmatice de la Calcedon, combate pelagianismul, maniheismul și priscilianismul, formulează și susține primatul papal.

Leon a avut o mare contribuție în în hristologie. Hristos e Dumnezeu adevărat și Om adevărat. El are două firi: omenească și dumnezeiască, dar o singură Persoană. Cele două firi nu se amestecă, ci ele lucrează în comuniune una cu alta, ceea ce e propriu fiecăreia: Logosul cele ale Logosului, iar trupul cele ale trupului. Această unitate face posibilă comuniunea însușirilor. Domnul Hristos e văzut și nevăzut, de

înțeles și de neînțeles, răstignit și înviat. Domnul S-a întrupat pentru a ne mântui prin patima și moartea Sa.

Leon vorbește despre har, despre Sfintele Taine, despre Biserică.

El stăruie asupra unității Bisericii, că fiind mireasa unui singur bărbat, Hristos.

Leon proclamă răspicat primatul papal, sprijinit pe așa numitul primat al lui Petru.

Sinaxar

Acest părinte al nostru Leon, pentru nespusa lui curăție, înțelepciune și bunătatea vieții, a fost hirotonit prin Duhul Sfânt episcop al Romei celei vechi. Ducând viață curată și plăcută lui Dumnezeu și păstorind turma lui cu cuviosie, a nimicit în chip desăvârșit și bârfelile ereticilor, în vremea când s-a întrunit sfântul Sinod Ecumenic al patrulea, la Calcedon, la care au luat parte 630 de părinți.

El a scris multe lucruri în legătură cu credința ortodoxă și a înfruntat învățăturile ereticilor, care bârfeau și grăiau despre o singură lucrare și o singură voință întru Hristos Dumnezeul nostru. Deoarece bârfitorii aceia de Dumnezeu, împotrivindu-se adevărului, încercau să strice și să întoarcă dogmele cele insuflate de Dumnezeu dumnezeiești părinți, fericitul acesta, plecându-se la rugămintea Sinodului și făcând multe zile post și priveghere și rugăciune stăruitoare către Dumnezeu insuflat fiind de Duhul cel de viață făcător, a alcătuit o lucrare cu privire la cele ce erau discutate atunci, susținând cu putere, îndoita lucrare și cele două voințe în Hristos Dumnezeul nostru, și a trimis-o Sinodului cu o epistolă a sa.

Prea cuviosii părinți primind-o au fost mulțumiți și o socoteau ca pe un stâlp al Ortodoxiei. Sfântul Sinod, sprijinindu-se pe ea, s-a ridicat și a stat împotriva ereticilor cu mai multă îndrăzneală, și a biruit meșteșugirile de multe feluri ale lor. Iar minunatul Leon trăind încă multă vreme și strălucind ca un luminător cu faptele sale cele bune, la adânci bătrânețe s-a mutat către Domnul.

Imnografie

Tropar, glasul al 8-lea: Îndreptătorule al Ortodoxiei, învățătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu și al curăției și luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată, Leone înțelepte, cu învățăturile tale pe toți i-ai luminat, alăută duhovnicească: roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glasul al 3-lea: Pe scaunul arhieriei șezând, slăvite, și gurile leilor celor cuvântători astupându-le cu dogme de Dumnezeu insuflate, lumina cunoașterii de Dumnezeu, a cinstitei Treimi, ai luminat-o turmei tale. Pentru aceasta ai fost prea mărit ca un dumnezeiesc tăinuitor al harului lui Dumnezeu.

Sedealna, glasul al 3-lea: Luminat fiind de strălucirile dumnezeieștilor dogme, ai făcut să strălucească lumina Ortodoxiei și ai micșorat întunericul eresurilor, fericite; și mutându-te din viață, te-ai sălășluit în Lumina cea neînserată, cuvioase Leon; roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Luminânda: Ca un leu te-ai arătat și în cuvinte și în fapte, spăimântând cu împărătescul răcnet al dogmelor gândurile nelegiuiților, ca pe niște curse cumplite ale vulpii și veselind adunarea părinților celor de Dumnezeu aleși, prea înțeleptule Leon.

Stihira întâi de la „Doamne strigat-am...”: Ca un adevărat filozof făcându-ți cugetul stăpânitor desăvârșit al patimilor, prea fericite Leon, ai zugrăvit icoana sufletelor cu chipurile virtuților și cu smerenia obiceiurilor. Pentru aceasta ne rugăm ție, ca unui păstor și învățător, să ceri de la Dumnezeu pace lumii.

Stihira a doua din cântarea întâi a canonului de la Utrenie (alcătuire a lui Teofan): Ca pe un strugure copt storcându-ți cugetul, înaintea tuturor ai pus paharul de veselie al înțelepciunii tale, părinte.

Stihira întâi din cântarea a 5-a de la Utrenie: Propovăduitor al îndoitei lucrări a Mântuitorului Hristos te-ai făcut, fericite; căci ai zis că fiecare din firile pe care le are lucrează prin împărtășirea cu cealaltă, cu care este împreună, înțelepțitule de Dumnezeu, ierarhe.

St Leo the Pope of Rome

Sursa:
https://ro.orthodoxwiki.org/Leon_cel_Mare

Etimologia / semnificația numelui Leon

În primul rând "La mulți ani!" tuturor celor care poartă numele Sfântului ierarh Leon cel mare!

Leon - derivat din greaca λέων (leon) care înseamnă "leu". În timpul erei creștine, acest nume grecesc a fost fuzionat cu înrudirea latină Leo ("leon", "leontos"), astfel încât cele două forme sunt folosite oarecum interschimbabil în limbile europene.

În Anglia, în timpul Evului Mediu, acesta era un nume comun în rândul evreilor. O altă versiune destul de cunoscută la noi în țară este cea de Leontie. Varianta feminină a numelui este Leona.

Sunt foarte puține nume care au ca bază o specie de animal și au rămas în uz în zilele noastre. Mai întâlnim nume ca Lupu, Ursu, Vulpe, însă ca nume de familie nu ca prenume.

Leul, regele animalelor nu a încetat să fie un simbol al puterii și a avut șansa să pătrundă și în onomastica creștină, în Biblie fiind un simbol al puterii lui Dumnezeu.

Leon a fost și numele a 6 împărați bizantini și a 13 papi.

Derivate ale numelui Leon: Leo, Leonard, Leonardo, Leontie, Leona, Leonte, Leontin.

Când își post serba ziua de nume cei care poartă numele de Leon?

Conform calendarului ortodox, aceștia își pot serba ziua de nume în data de 18 februarie când este pomenit Sfântul ierarh Leon cel mare, episcopul Romei.

Mai sunt și alți sfinți care au purtat acest nume cum ar fi Sfântul Leon, făcătorul de minuni, episcopul Catanei, serbat pe data de 20 februarie, Sfântul mucenic Leontie, serbat pe data de 18 iunie.

Unde se găsesc moaștele Sfântului ierarh Leon cel mare? În prezent sfintele sale moaște se găsesc în Italia la Roma, Basilica di San Pietro in Vaticano, sub altarul Sfântului ierarh Leon I cel mare.

VATICANO - St. Peter's Basilica:
https://www.youtube.com/watch?v=BguJhRML108

ROMA (Città del Vaticano) - Basilica di San Pietro:
https://www.youtube.com/watch?v=ixgLjiNrMFg&t=6s

Icoane

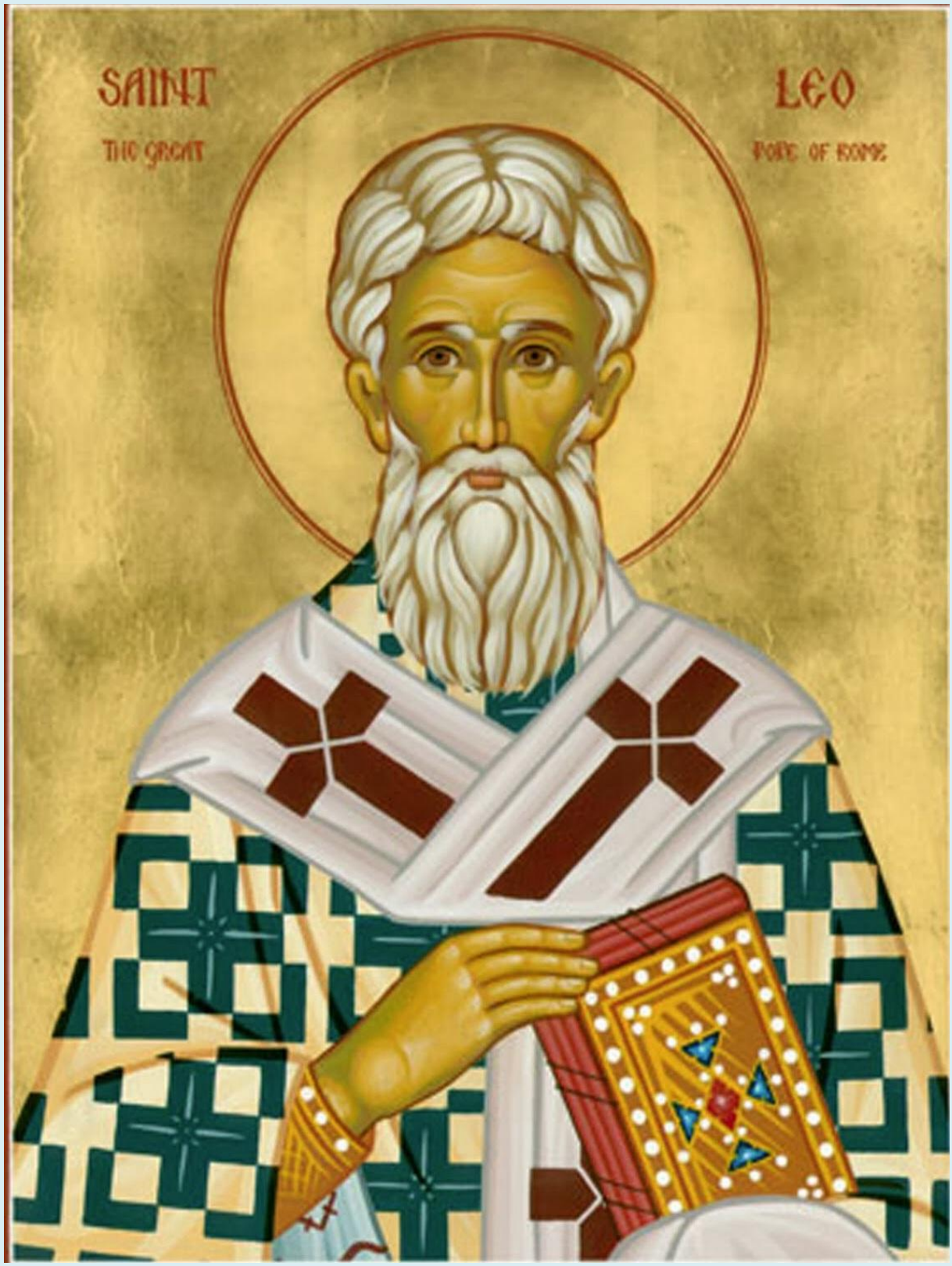

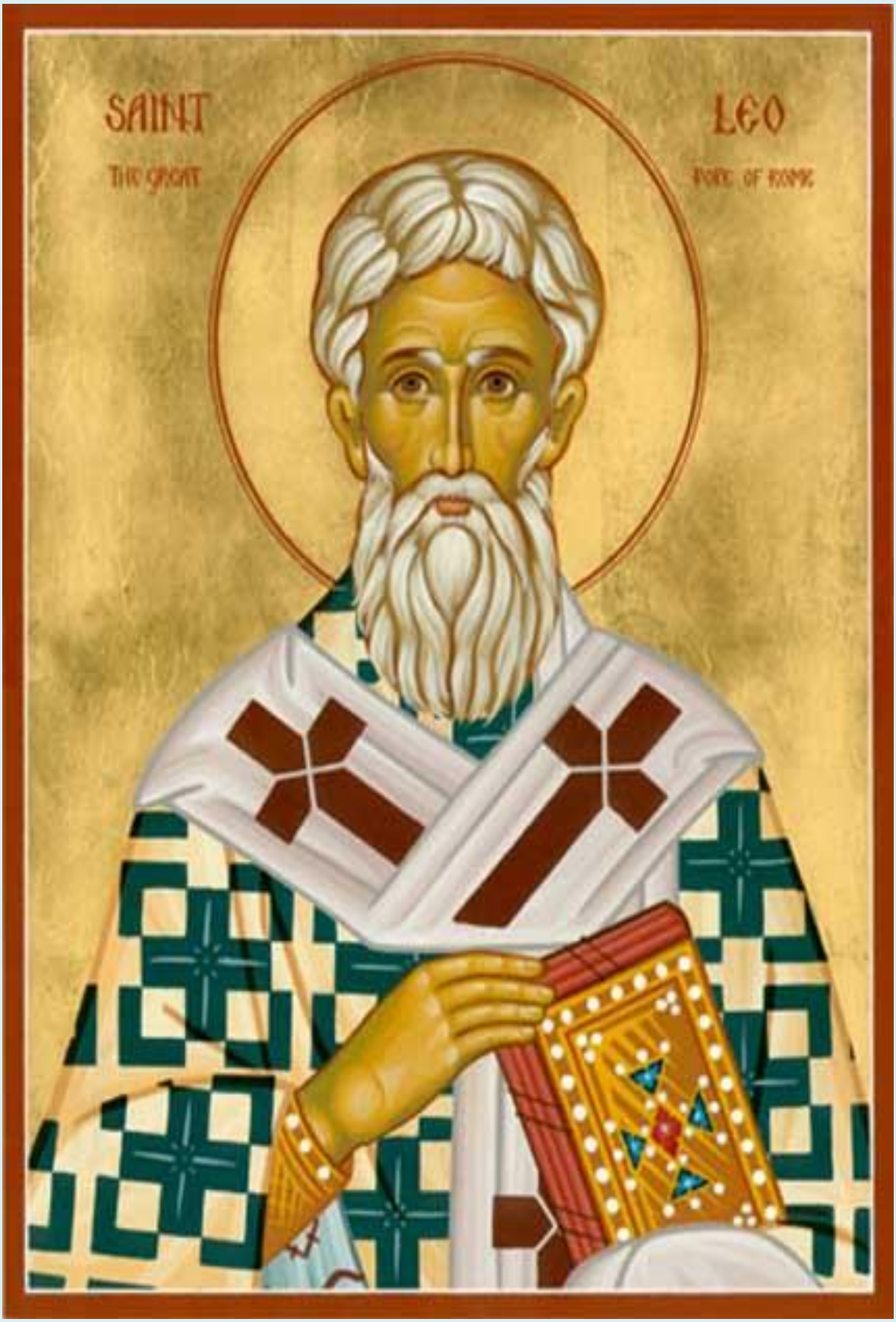
SAINT
LEO

ΛΕΩΝ
ΠΑΠΑΣ

ΑΕΟΝ
ΠΑΠΑС

Sf. Ier.
Leon

ΛΕΟΝ
ΠΑΠΑΣ

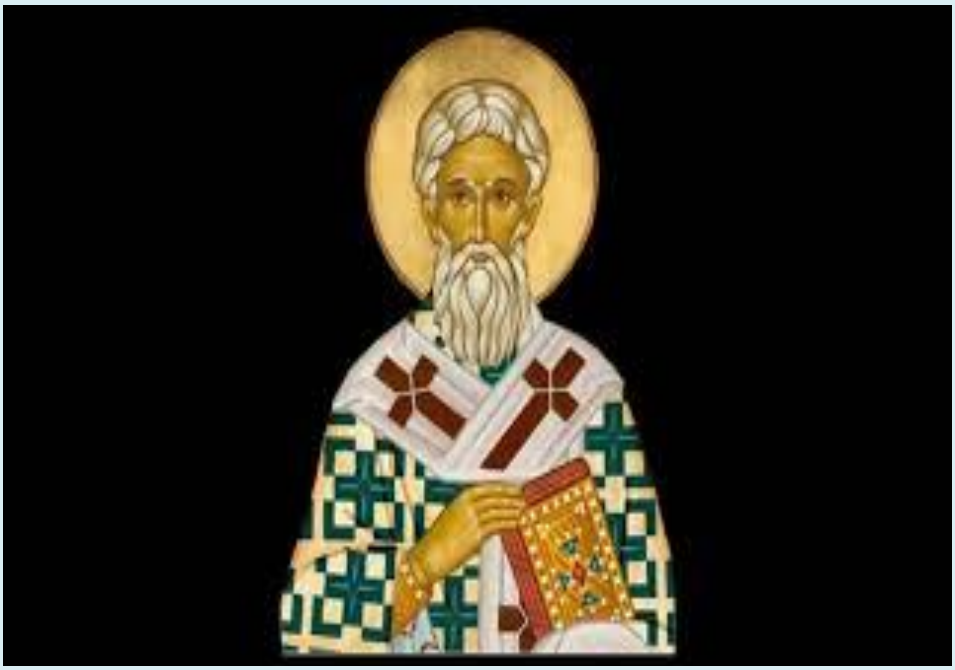

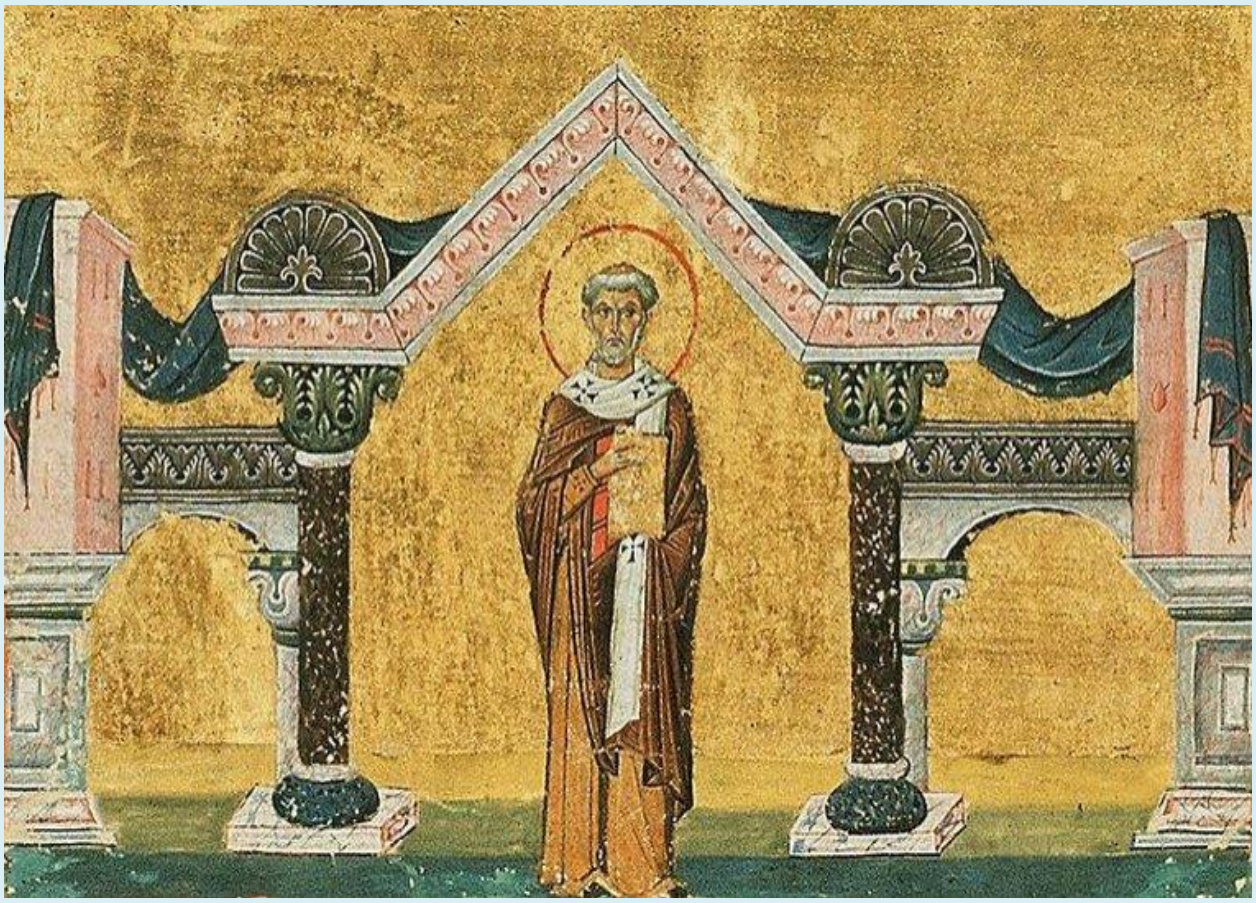

18 februarie

18 februarie

DOXOLOGIA.ro
Sf. Ier. Agapit
Sf. Ier.
Leon
Sf. Mc.
Parigorie

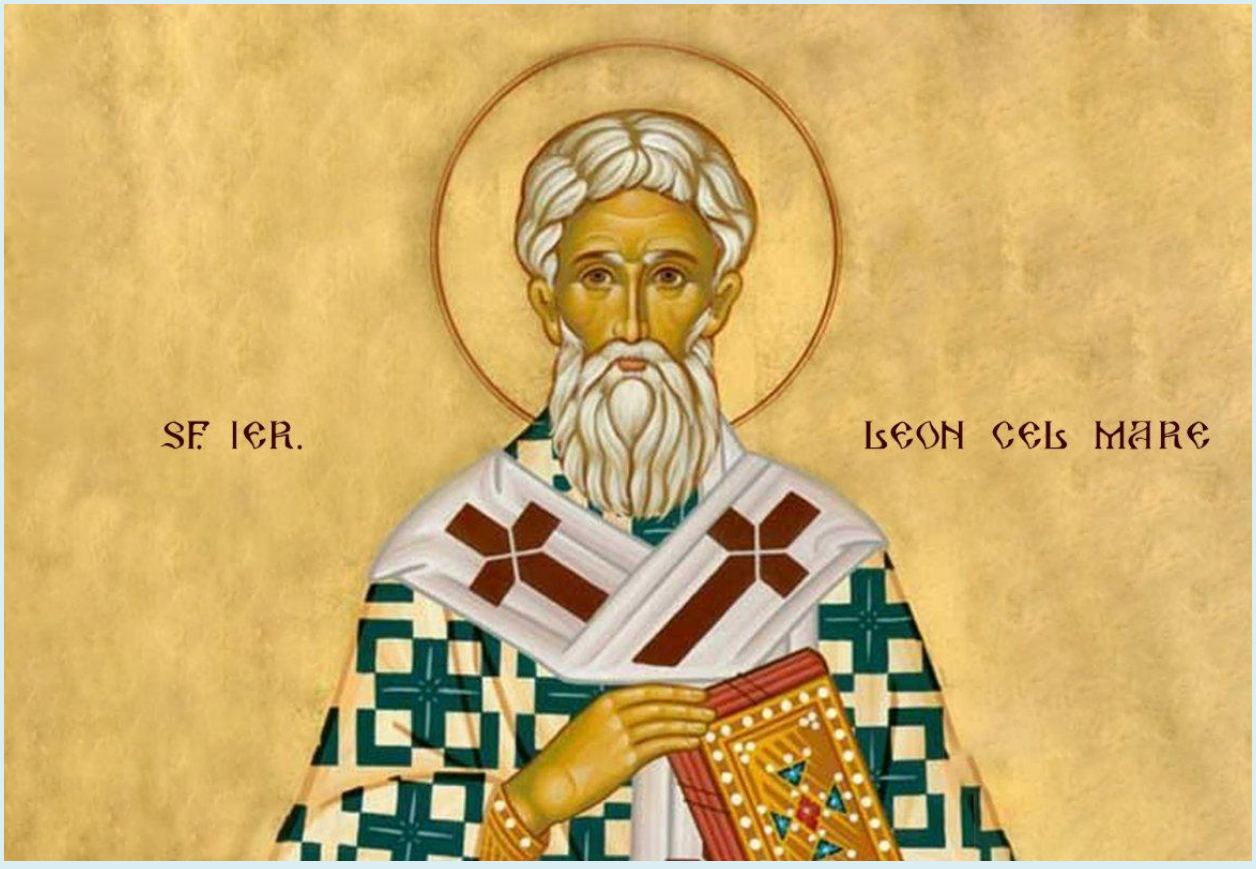
Sf. Ier.
Leon cel Mare

Troparul Sfântului Ierarh Leon, Episcopul Romei – 18 Februarie - Glasul 8

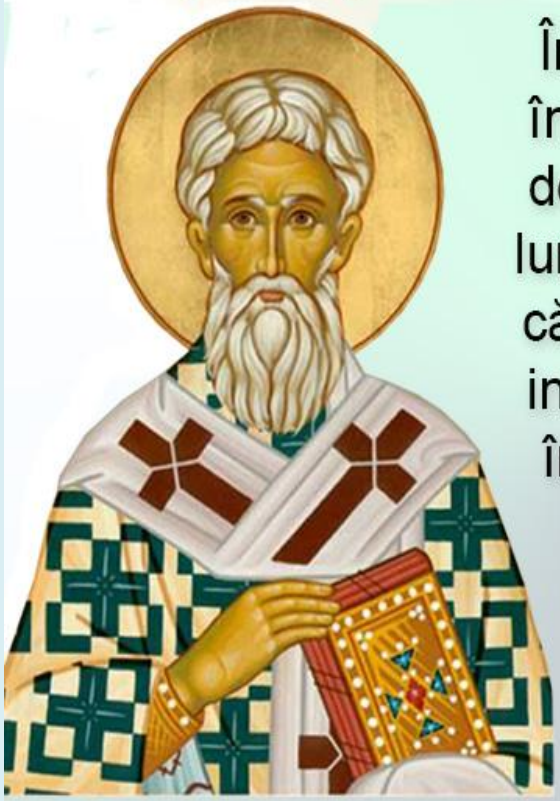

Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Sfinte Părinte Leon, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

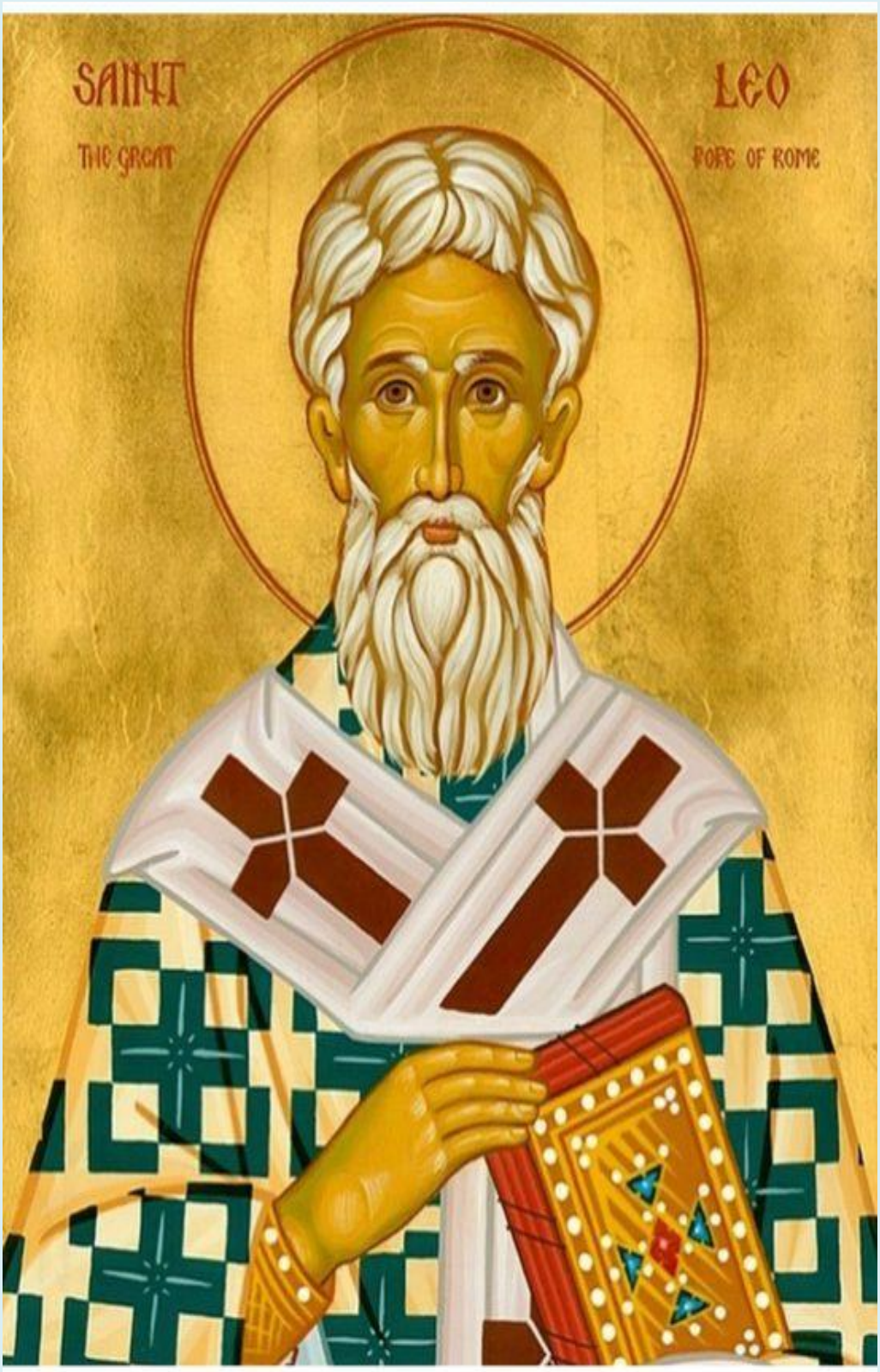

Bucură-te, Sfinte ierarhe Leon, episcopul \Romei!